

Lyndon LaRouche: Den globale udvikling »slår nu ind over USA«

*Leder, 16. september 2015 – Der er en grund til, at Lyndon LaRouche begyndte sin ugentlige udsendelse, hvor han diskuterer med **LaRouche PAC Policy Committee, den 14. sept.** med en skarp polemik om den måde, folk tænker på.*

»Det første, jeg ville gøre«, erklærede han fra starten, »er at sige, at folk, der plukker kendsgerninger ud som sådan, om, hvad der sker internationalt, bare narrer sig selv. En proces er en proces, og man kan ikke forstå processen ud fra de enkelte detaljer. Så detaljer er forkerte.«

Og hvis man tænker forkert, vil man ikke kunne forstå, hvad det er, der rent faktisk foregår i verden, og man vil helt sikkert ikke kunne handle på den passende måde for at forme og styre denne udvikling. »Problemet her er, at Bertrand Russell introducerede en korruption, der kaldes 'kendsgerningerne'«, udtalte LaRouche.

»Putin foretog, sammen med Kina, et træk for at igangsætte en dynamisk proces internationalt«, sagde LaRouche. »Dette responderede Tyskland på. Og i denne sammenhæng ændrede Tyskland sin politik for at knytte sig til samarbejde med vores økonomi, og ligeledes i Tyskland ... De indså, at hele det system, som de havde opereret ud fra, er færdigt.« Topkredse i Tyskland stak også en pind i hjulet på kursen hen imod atomkrig, som Obamas provokationer imod Rusland og Kina var i færd med at skabe.

Hvad betyder det? Det betyder, at Obama er i store vanskeligheder, for det første, og det er, som det skal være.« LaRouche fortsatte: Dette globale omslag i havet »slår nu ind over USA. For, Wall Street er ikke bare dømt til undergang;

det er mere end dømt til undergang!«

Som følge af denne globale proces er der nu, i både USA og internationalt, en næsten universel erkendelse af, at hele Obamas politik i Sydvestasien har ført til en total katastrofe, inklusive spredningen af endeløse krige i regionen og millioner og atter millioner af flygtnings situation, som disse krige har fremkaldt. Og det er nu også en åben hemmelighed, at den miskrediterede Obama ikke har den fjerneste idé om, hvordan han skal respondere på den russiske præsident Putins internationale initiativer for at besejre ISIS, stoppe krigene i Mellemøsten og bringe flygtningekrisen under kontrol.

Men det har Lyndon LaRouche.

For det første, fjern Obama fra embedet ved hjælp af det 25. tillæg til USA's Forfatning. (En naturlig følge ville være **at frigive de 28 sider** (af den oprindelige Kongresundersøgelse af 11. september, 2001, -red.), der ville have den gavnlige virkning at fjerne det britiskstyrede, saudiske kongedømme totalt fra den internationale terrorismeligning.)

For det andet, tage imod den russiske præsident Putins tilbud om at etablere en international koalition – inklusive regionens suveræne regeringer – for at bekæmpe ISIS og andre udtryk for terrorisme, og som ville gøre en ende på de krige, der har hærget regionen.

For det tredje, gå sammen med Kina, Rusland og de andre BRIKS-nationer om at lancere en fuldt optrappet revolution for udvikling, bygget op omkring den internationale anvendelse af FDR's Glass-Steagall, etableringen af en kreditpolitik i traditionen efter Hamilton, og med perspektivet om Verdenslandbroen, som Lyndon og Helga LaRouche har været pionerer for i årtier.

Blandt andre gavnlige virkninger vil denne politik få Bertrand Russell til at vende i sin grav!

**Lev op til denne historiske
stund –
det er måske menneskehedens
sidste chance.**

Af Helga Zepp-LaRouche

Tale ved Schiller Instituttets konference i New York, 12. sept. 2015: Skabelsen af et fredsparadigme. " ... ved disse mennesker ikke, at der findes en højere lov, der vil hævne denne uretfærdighed? Og jeg mener, at jeg genkaldte Ibykus-digtet (Ibykus' Traner) af Friedrich Schiller; jeg sagde; »Kender I ikke til den lektie, at, hvis man begår en forbrydelse, så findes der noget, der kaldes Erinyerne, hævgudinderne, der vil komme over dig?«

[Læs også Lyndon LaRouches indledende indlæg her:](#)

Download (PDF, Unknown)

Video: Helga Zepp-LaRouche:

Et nyt paradigme for civilisationen (Dansk udskrift)

Schiller Instituttets formand, Helga Zepp-LaRouche:

»Du ved sandsynligvis ikke noget om det endnu, for massemedierne dækker det ikke, men virkeligheden er den, at menneskeheden allerede har indledt en fuldstændig ny æra med BRIKS-landene. De er i færd med at virkeliggøre et fuldstændigt nyt økonomisk og finansielt system. Kina er i færd med at bygge den Nye Silkevej, der bringer udvikling og fred til alle lande, der deltager i projektet. Kinas kultur er orienteret imod en bedre fremtid for menneskeheden, og hele den kinesiske befolkning deltager optimistisk i denne fællesmission.

Den indiske premierminister Modi har udtrykt det således: 'BRIKS-landene udgør den første alliance i historien, der ikke defineres ud fra sine aktuelle kapaciteter, men ud fra det fremtidige potentiale, og det er dets befolkningers kreativitet.'

Lad os gøre alt, vi kan, for at få de europæiske nationer og USA til at gå med i dette optimistiske perspektiv for fremtiden.«

(Men uanset, hvilken form for trykkemaskine, der bruges, må vore trykkeriarbejdere ...)

Speaker: »Den største udvikling i vores levetid er blevet fuldstændigt blokeret af medierne. Er der noget, medierne ikke vil have, du skal vide?«

Den kinesiske præsident, Xi Jinping:

»Vi har kun en planet, og landene deler denne ene verden. For at få fremgang i Asien, og i verden, kan vi ikke undvære hinanden. Det, som Kina derfor har mest brug for, er harmoniske og stabile, nationale forhold, og fredelige og rolige, internationale forhold. Uroligheder og krig er imod det kinesiske folks fundamentale interesser. Kina har, i moderne tider, lidt under uroligheder og krig i mere end et århundrede, og det kinesiske folk ville aldrig ønske at påføre andre lande, eller folkeslag, den samme tragedie. Historien har lært os, at intet land, der forsøgte at opnå sit mål ved hjælp af magt, lykkedes med det.«

Den russiske præsident, Vladimir Putin:

»Vi går nu ind i en ny fase af vores nationale udvikling. Vi må forstå, at de fremtidige generationers liv og vore udsigter som land og som nation afhænger af os i dag, af vores faste beslutning om at udvikle vore udstrakte vidder fra Det baltiske Hav til Stillehavet.«

Den indiske premierminister Narendra Modi:

»Ligesom vi kæmpede for vores frihed, ligesom vi kæmpede sammen; vi var ikke adskilt dengang. Vi var sammen. Vandt vi ikke kampen om frihed imod det imperium? Hvis det indiske folk kunne fjerne så stort et imperium uden at have regeringsmagten, uden våben og endda uden ressourcer, så er det, venner, nutidens nødvendighed at udrydde fattigdom. Kan vi ikke overvinde fattigdommen? Mine kære, 1,25 milliard landsmænd, lad os beslutte at udrydde fattigdommen, vinde

kampen imod den. Lad os gå frem med drømmen om at udrydde fattigdom i Indien.«

Fra den Gamle Silkevej ...

til den Nye Silkevej:

Et nyt paradigme for civilisationen

**Gale Obama til Alaska for at
udspy videnskab om
klimaforandring,
mens Rusland og andre fremmer
ægte udvikling i Arktis**

30. aug. 2015 – Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche bemærkede i dag den kendsgerning, at »Gale Obama« vil rejse til Alaska i morgen for at ævle om »klimaforandring« i Arktis, mens Rusland, Kina og andre nationer allerede har taget initiativ til at skabe infrastruktur for økonomisk udvikling i den arktiske region og den i stigende grad travle

Beringstræde-handelskorridor.

Obama ser sin rejse, den første, som nogen amerikansk præsident har foretaget over Polarcirklen, som en del af en række initiativer, der leder op til Konferencen om Klimaforandringer i Paris i december med det formål at gennemtvinge begrænsninger af CO₂-udledning, rapporterede ABC-TV i dag.

Obamas lovgivningsmæssige, 'grønne' forsøg slog fejl i hans første præsidentperiode; i hans anden benyttede han sig af eksekutiv handling. I maj 2014 annoncerede Obama, at smeltningen af havis også forøgede adgangen til olie, gas og mineralaflejringer. Steven Lee Myers rapporterer i dagens *New York Times* og citerer Atomflot vicedirektør Andrei Smirnov for at sige, »Der var ingen, der keredede sig ret meget om disse sektorer, men da det viste sig, at 40 % af bekræftede olie- og gasforekomster fandtes dér, blev alle interesseret i, hvem, der ejer hvad.«

Især siden 2012 har den russiske præsident Putin investeret tungt i arktisk udvikling; en ny rapport fra Center for Strategiske og Internationale Studier med titlen, »Det nye is-tæppe«, sammenligner Ruslands aktuelle indsats i Arktis med USSR's indsats for at etablere et »Rødt Arktis« i 1930'erne, siger Myers.

Der er et voksende antal skibe, der sejler igennem Beringstrædet: »Konvojer af containerskibe og militære fartøjer ... krydser den rute, som Rusland drømmer om at forvandle til en ny Suezkanal«, siger Myers.

Amerikanske kapaciteter i regionen er minimale. Den amerikanske Flåde er ved at blive gammel, især USA's to eneste isbrydere. Undervands-kortlægning er minimal, og telekommunikationer er sparsomme ved de højeste breddegrader.

I kontrast hertil bygger Rusland 10 nye eftersøgnings- og redningsstationer og har genåbnet baser, der blev forladt

efter USSR's kollaps. Kina, Sydkorea og Singapore udforsker i stigende grad muligheden for sejlads til europæiske markeder gennem Beringstrædet; Kina vil snart have to isbrydere, det samme som USA; Rusland har 41!

I kølvandet på kuppet i Ukraine gennemførte Rusland en ikke-annonceret militærøvelse i Arktis, der var en af de største nogen sinde i det høje Nord, med 45.000 tropper og dusinvis af skibe og ubåde, inklusive dem fra russernes strategiske atomarsenal med base i Den nordlige Flåde i Murmansk. Den første af to nye hærbrigader blev udstationeret på en militærbase, kun 30 mil fra den finske grænse.

Ruslands træk var en indsats for at sikre sikkerheden for skibe på dets Nordlige Sø-rute, og som kunne nedbringe tiden, det tager at transportere gods fra Asien til Europa, skridt, som Rusland havde lovet at tage som medlem af Arktisk Råd. Admiral Paul Zukunft, kommandør for USA's Kystvagt, sagde, »Nogle af de ting, som jeg ser dem [russerne] gøre – mht. opbygning af baser, telekommunikationer, eftersøgning- og redningsfaciliteter – er ting, som jeg ville ønske, at USA også gjorde ... Vi har i nogen tid råbt op om vores nations manglende kapacitet til at opretholde en meningsfuld tilstedeværelse i Arktis.«

I denne måned har Rusland igen indgivet et krav til FN på et enormt område i Det arktiske Hav – 463.000 kvadratomil – baseret på den geologiske forlængelse af dets kontinentalsokkel. Canada og Danmark har gjort ligeså, mens USA ikke engang har ratificeret traktaten om Loven om Havet og efterladt det, iht. Myers, »på sidelinjen af territorielt snyderi«.

USA og NATO har stadig betydelige missilforsvar og luftstyrker i Arktis, siger Myers, men Hæren overvejer nu at reducere sine to brigader i Alaska. Flåden har ingen krigsskibe, der kan klare is, og havde, erkendte en rapport fra 2014, lidet erfaring med at operere i arktiske have.

Foto: Den største, nuværende russiske atom-isyder, '50 let Pobedy' - '50 year Victory". (Foto: Atomflot)

Helga Zepp-LaRouche på Silkevejskonference i Sydkorea: "En nye æra for menneskeheden, i hvilken vi bliver virkeligt menneskelige"

Når vi taler om Den nye Silkevej som en vision for fremtiden, bør det ses, ikke alene som et synonym for en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, og mest udtrykkeligt som grundlaget for en fredsorden for det 21. århundrede, baseret på fuldstændigt andre, økonomiske og videnskabelige principper end det foregående globaliseringssystem, men også som et paradigme, der vedrører den menneskelige arts identitet som den hidtil eneste, kendte, kreative art i universet.

Download (PDF, Unknown)

USA: General Flynn: Strategisk vision og kernekraft nødvendig for at stoppe krig

11. august 2015 – Tidligere chef for Defense Intelligence Agency, DIA, pensionerede general Michael Flynn's »Head to Head«-interview den 4. august med Al Jazerras Medhi Hasan, er ikke blot eksplosivt stof pga. hans påstand om, at Obamaregeringen traf en »bevidst beslutning« om at støtte jihadistgrupper, der ville skabe et Islamisk Kalifat.

I interviewet, der er tilgængeligt på YouTube, og som nu udsendes over flere andre medier, inkl. RT, udtalte den åbenhjertige general sin støtte til kravet fra en bredere gruppering af eftertænkssomme, amerikanske militære ledere om, at USA bør afslutte sin politik med krig og mere krig og indgå en aftale med nationerne i Mellemøsten, som en region, om en strategi for økonomisk udvikling, der alene kan understøtte en fred.

General Flynn talte med størst lidenskab i det undertiden stridbare interview, da han insisterede på, at fred i Mellemøsten »kan lade sig gøre«, men det kræver vision, strategi og forestillingsevne!

Historien vil ikke se med milde øjne på USA's beslutning om at gå ind i Irak i 2003, sagde han; hvis vi ser tilbage på de seneste 50, 60, 70 år, så har vi begået en række strategiske fejltagelser, der føjede mere ild til allerede brændende gløder. Der er noget galt med vores politik og vores strategi, når antallet af terroristgrupper, der er registreret på Udenrigsministeriets specifikke terrorliste, er *fordoblet* mellem 2004 og 2014.

Vi har investeret i mere konflikt i stedet for i løsninger. Vi sender flere droner ind, flere bomber og flere mænd ud for at dræbe flere mænd. At smide droner og »uddanne 60 mænd« er *taktiske* tiltag, snævre ting, der blot fører til større konflikt, når der for denne region findes *strategiske løsninger*, der er centreret omkring et skift i det økonomiske system i hele Mellemøsten.

Det, som general Flynn lagde frem på bordet som afgørende for dette skift, er en regional ramme for udvikling af kernekraft, især for at muliggøre afsaltning af havvand ved hjælp af kernekraft. Saudierne, Jordan, Egypten og nu Tunesien er i færd med at underskrive aftaler om kernekraft med Rusland, som er et land, der udvikler kernekraft, påpegede han. Kernekraft er den billigste form for afsaltning af havvand, som er afgørende for at skabe det ferskvand, som området behøver, specificerede han. Og alt imens han fortsat er modstander af den aktuelle P5+1-aftale med Iran og har mistillid til det iranske lederskab, så argumenterer han for, at Iran bør deltage i udviklingen af kernekraft, som P5+1 bør være involveret i at skabe.

General Flynn ønsker, at vi skal tænke over den fremtid, som vi forsøger at opnå for de næste 10 år, 50 år; det næste århundrede. Det er strategi. For at ISIL og jihadisterne skal blive besejret, må nationer give deres ungdom, især unge mænd mellem 15 og 25 år, noget at foretage sig, insisterer han.

Interviewet sluttede med spørgsmålet: Har generalen planer om at stille op som præsident?

NYHEDSORIENTERING AUGUST: Atomkrig eller store projekter?

Download (PDF, Unknown)

Den 6. august, på 70-årsdagen for atombomningen af Hiroshima, udsendte Schiller Instituttet en international appel om at stoppe den akutte fare for 3. Verdenskrig, efter at Lyndon LaRouche havde advaret om, at man kunne forvente, at præsident Obama, mens Den amerikanske Kongres var på sommerferie, ville søge øget konfrontation med Rusland, der ultimativt kunne ende med atomkrig. Som en glædelig kontrast holdt Egypten, der er tæt allieret med BRIKS-landene, samme dag en storslået åbningsfest for den nye, udvidede Suezkanal, der både har stor betydning for verdensøkonomien og samtidigt indleder en ny æra for landet.

RADIO SCHILLER den 10. august: Vi må styrke modstanden mod atomkrig

Med formand Tom Gillesberg

Klik her.

**TEMA: Glass-Steagall 1933:
Franklin D. Roosevelts 100-
dages program –
Med hans egne ord
– FDR's Første
indsættelsestale.
På grund af emnets
presserende
aktualitet genoptrykker vi
her 2
artikler fra 2013, samt, for
første
gang, FDR's Første
indsættelsestale. 'Must'
læse!**

Det, som FDR forstod og handlede på, var den fundamentale forpligtelse, der stadfæstes i Den amerikanske Forfatning, og som på enestående måde gives udtryk

i Fortalen, nemlig, at de umiddelbare forholdsregler, der var nødvendige for at få folk ud af Den store Depressions elendighed, *på samme tid måtte lægge grunden til fremskridt på længere sigt* (redaktionens fremhævelse).

Han udtrykte det således: »Fra min regerings allerførste dag lå tryghed os lige så meget på sinde, som afstivning af bankerne, umiddelbar fremskaffelse af jobs og købekraftens forbedring. Vi er i rimeligt tempo kommet langt med genrejsningen; vi er ikke kommet så langt med reformerne i det samme tidsrum. Men her i foråret 1938 er reformer lige så påtrængende nødvendige, som de var i foråret 1933.«

Download (PDF, Unknown)

POLITISK ORIENTERING den 9. juli 2015:

Verden er ikke den samme efter det græske “Oxi-Nej”

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

POLITISK ORIENTERING den 6. juli 2015: Så blev det et stort “Oxi-Nej” i Grækenland

Med formand Tom Gillesberg

lyd:

**Helga Zepp-LaRouche:
Erklæring om den strategiske
situation:
'Vi er alle grækere!' – Kun
med**

den Nye Silkevej har Europa en fremtid

Der er en meget reel og umiddelbart tilgængelig løsning på denne krise: Den »Win-win«-strategi, som Kina har tilbudt, dvs. samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej, den såkaldte »Et bælte, en vej«-politik, som den kinesiske præsident Xi Jinping, under APEC-topmødet i Beijing i oktober sidste år, inviterede præsident Obama og andre vigtige nationer til at deltage i, og som tilbyder et virkeligt perspektiv om at overvinde geopolitikkens onde.

Download (PDF, Unknown)

Zepp-LaRouche giver et omrids af strategisk situation på Silkevejskonference i Yiwu, Kina

20. juni 2015 – I en tale i denne uge på det Internationale Forum for det Økonomiske Silkevejsbæltets Byer, i Yiwu, Kina, bragte Helga Zepp-LaRouche kendsgerningerne om den strategiske situation, verden står overfor, til en forsamling på flere hundrede udenlandske og kinesiske gæster. Alt imens entusiasmen omkring »Ét bælte, én vej«-perspektivet var stor, var der stadig en mangelfuld forståelse for den strategiske trussel, der er i stand til fuldstændigt at torpedere dette

projekt. Forummet var arrangeret af Renmin Universitets Chongyang-institut for Finansstudier, Huanqui.com (*Global Times*) og Byen Yiwus Folkeregering. Forummet så deltagelse af ledende, kinesiske lærde, et medlem af den Nationale Folkekongres' Komite for Udenrigsanliggender, flere forhenværende statsoverhoveder og flere diplomater fra mange lande i verden langs med Bæltet og Vejen, så vel som andre steder fra.

Zepp-LaRouche var blevet bedt om at give sine kommentarer til den europæiske reaktion til »ét bælte, én vej«-projektet. Hun blev introduceret som den person, der først bragte idéen om Silkevejsbæltet til Europa. Hun indledte sine kommentarer med at påpege faren for et finanskollaps, hvis Trojkaen fremtvinger en græsk statsbankerot og en exit fra EU og påpegede især de billioner af dollar i derivater, der er knyttet til gælden.

»Et kaotisk kollaps kan kun forhindres, hvis EU og de europæiske nationer går ind på at sammenkalde til en europæisk gældskonference, i traditionen efter gældskonferencen for Tyskland i 1953, der lagde grunden til det tyske, økonomiske mirakel i efterkrigstiden«, sagde Zepp-LaRouche.

Hun lagde dernæst vægt på den alternative politik, der er associeret med Alexander Hamilton, og som var blevet anvendt ved skabelsen af Kreditanstalt für Wiederaufbau og Hermann Abs' og Alfred Herrhausens industribanktradition, til rekonstruktion af den tyske økonomi.

Hun påpegede også den afgørende rolle, som Tyskland spiller ved enhver genoplivelse af den europæiske økonomi og understregede den enorme skade, som sanktioneerne mod Rusland, efter amerikansk dekret, havde påført tysk økonomi. Hun bemærkede, at der var betydningsfulde kræfter i Tyskland, inklusive to tidligere kanslere, der gik imod de katastrofale forholdsregler, der blev taget på det seneste G7-topmøde.

»Nogle af disse ledere erkender, at den tyske økonomi i sig selv er ligeså meget målet for en geopolitisk konfrontation mod Rusland, og som søger en vej til at overvinde dette dilemma«, sagde hun.

EIR's seneste rapport, »Den Nye Silkevej bliver til

Verdenslandbroen«, 370 sider (engelsk). Se udførlig,

dansk introduktion med samme titel v/Helga Zepp-LaRouche

Zepp-LaRouche opfordrede til, at den Europæiske Fond for Strategisk Investerings kommende topmøde, der vil se Kinas premierminister Li Keqiang som deltager, bliver en begivenhed for medfinansiering af den Nye Silkevej. Hun understregede konceptet om infrastruktur-investeringskorridorer som fokus for de nye transportnetværk, der bygges for at højne produktiviteten og levestandarden for folkeslagene langs med Vejen og Bæltet og pegede på Ruhr-distriktet og højteknologiske industricentre som Bad-Würtemberg og Rhin-Main som eksempler på, hvad der kan udvikles langs med ruten. Hun henviste til det arbejde, som Schiller Instituttet og *EIR* har gjort for at udvikle dette koncept, og viste et grafisk indslag af forsiden af den seneste *EIR*-rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Zepp-LaRouche afsluttede sin tale med et citat fra Gottfried Leibniz' *Novissima Sinica*, hvor Leibniz taler om det Eurasiske Kontinents to poler, der må tage hinanden i hånden, hvilket ville give hvert land og hver region ind imellem mulighed for højnelse.

Zepp-LaRouches indlæg vakte en højspændt reaktion, både blandt hendes medpanellister, der var fra Kasakhstan, Spanien, Polen,

Ukraine og Kina, såvel som også blandt publikum. Under spørgeperioden var der en diskussion om nødvendigheden af en ny finansarkitektur, hvor Zepp-LaRouche understregede den strategiske vigtighed af de nye, finansielle principper, der ligger til grund for AIIB og BRIKS' Nye Udviklingsbank. Mange mennesker kom hen til Zepp-LaRouche efter hendes præsentation for at tale med hende og studere rapporten.

På konferencens første dag var der også et panel med *EIR's* Washington-korrespondent Bill Jones om Bæltet og Vejen og den internationale handels nye form, hvor Jones understregede den enestående betydning af Bæltet og Vejen i det nuværende, historiske øjeblik som en måde, hvorpå den nuværende, finansielle og strategiske krise kan overvindes, en krise, der nu overvælter Europa og USA, samt også behovet for at overvinde Obamaregeringens nuværende, geopolitiske sabotage, for at bringe USA ind i en positiv, samarbejdende relation med Kina omkring Bæltet og Vejen, samt arbejde for menneskehedens fælles mål. Nogle af de kinesiske, akademiske lærde gav udtryk for pessimisme med hensyn til, om USA's politik ville skifte. Dette gav Jones lejlighed til virkeligt at forklare den katastrofe, der finder sted i USA, og det underliggende, økonomiske behov for en ny orientering i USA. Senere på dagen under et tredje panel fremførte CFR's Ariella Viehe det hjernedøde argument, at USA i realiteten havde en »Ny Silkevejspolitik«, og at denne politik ville komplementere Kinas Bælte og Vej. Under diskussionen efterfølgende CFR-panelet fik Schiller Instituttets delegation lejlighed til at afsløre den totalt politiske natur af Obamas »handelsinitiativ« og dettes manglende evne til så meget som at overvinde den hurdle, der hedder USA's Kongres. Dette førte også til en diskussion om behovet for en ny model for handelsrelationer, der er baseret på 'fair' (retfærdig) snarere end 'fri' handel.

Helga Zepp-LaRouche: Genopbyg verden i BRIKS-æraen Hovedtale ved Schiller Instituttets konference i Paris, 13.-14. juni

– For dette er ikke en akademisk konference. Dette er en reel indsats for at intervenere på et tidspunkt, hvor det er meget tydeligt, at de ledende institutioner i G7, for eksempel, og som netop har afholdt et topmøde, er totalt mislykkedes i at løse disse for civilisationen eksistentielle farer.

Download (PDF, Unknown)

Se hele konferencen her.

Tom Gillesberg på Ekstra Bladet-TV i 25 min., den 15. juni

Dan Rachlin (DR): Velkommen til, Tom. Du har siddet lidt og

hørt vores politiske samtale her. Velkommen til. Og jeg har lidt på fornemmelsen, at det, sådan rent politisk, godt kan blive en lille smule mere udfordrende for mig nu.

Tom Gillesberg (TG): Det må vi jo se.

DR: Du har stillet op til folketingsvalget og også til Københavns borgerrepræsentation – i hvor mange år?

TG: Jeg stillede op første gang til kommunalvalget i 2005, på et slogan: »Når boblen brister – et nyt Bretton Woods«, hvor jeg havde sådan en flot boble med boligpriser, derivater, det var der mange, der snakkede om – hvad var det ... ?

DR: Og allerede her, så tager jeg lige den op, fordi hvis nogen af dem, der ser det her eller ser dine plakater ude i Hovedstadsområdet tænker, han er fuldstændig tosset, så kan jeg allerede godt kreditere dig her, fordi du forudså den åndssvage boble og, at det hele ville bryde. Hvordan ... Du er nødt til at fortælle, hvad du er uddannet som... Lidt om din baggrund, siden du kunne forudse så...

TG: Jamen tilbage i 1982, da jeg var 18 år gammel, så mødte jeg en politisk bevægelse dengang under ledelse af en amerikaner, der hed Lyndon LaRouche. Ham mødte jeg ikke, for han var i USA, jeg var i Danmark.

Men jeg mødte denne her bevægelse, som snakkede om økonomi; dengang, så var det gældskrisen i Mexico, hvordan skal verden udvikle sig, filosofi, klassisk musik, videnskab – en meget bred palet af meget interessante ting, som jeg ikke mødte noget som helst andet sted. Og det interesserede mig, og jeg sagde, jamen, det lyder fornuftigt, verden er i uorden, det må man gøre noget ved, jeg er 18 år gammel – det der med studentereksamen og så videre, det kan jeg tage senere. Jeg flytter til København, jeg fikser verden og så må vi så se, hvad der så sker bagefter..

DR: OK

TG: Og det har så bare taget lidt længere tid.

DR: Jamen, har du ... Du har studeret og er en belæst mand ved siden af ...

TG: Det jeg så har gjort, det er, at siden dengang, altså siden, det er nu ...

DR: '82

TG: Det er over 30 år siden

DR: Ja, det er 33 år siden

TG: Og i mellemtiden, så har jeg så engageret mig i verden, og i alle store politiske kriser, der har været – i økonomiske spørgsmål, strategiske spørgsmål – og hver gang, så for at kunne beskæftige mig med det, har jeg været tvunget til at sætte mig ind i det, så jeg er ikke autodidakt, det er ikke sådan, at jeg ved egen kraft har lært alting. Jeg har været en del af en bevægelse, hvor vi har sloges med de store spørgsmål igennem 30 år, og hver gang har jeg så måtte sætte mig ind i tingene. Og gør man det igennem så lang tid, så får man en meget bred viden om økonomiske spørgsmål, strategiske spørgsmål om alt det, som man i virkeligheden behøver, hvis man skal være statsminister eller præsident og skal tage vare på nationen og skal beskæftige sig med spørgsmål, der vedrører liv og død for mange mennesker, krig og fred. Og det er jeg så blevet rustet til, og problemet, jeg har lige nu, det er ... det har de fleste andre mennesker ikke fået lov til, så jeg kan se lige netop nu – altså, i 2007 stillede jeg op til folketingsvalget med et berømt slogan, »Efter finanskrisen – magnettog over Kattegat«. Og folk sagde, hvad mener du med finanskrisen, vi har den bedste økonomi nogensinde! Det var, hvad man sagde i 2007, man sagde ikke »vi er lige kommet ud af den økonomiske krise«, som Helle Thorning sagde, næh, det var den bedste økonomi nogensinde. Og jeg sagde, ja, men det er baseret på nogle spekulationsbobler, der kommer til at briste. Og når de brister – og helst inden de brister – så skal vi

vide, hvad vi skal gøre bagefter. For ellers ... altså det gør mega stor forskel, om man er forberedt på ulykker, der kan ske, eller ej.

DR: det ... jeg forstår ...

TG: Er du forberedt, så har du noget, der kommer bagefter; er du ikke forberedt, så bliver det bare kaos. Og det skete jo i 2008, det var rimelig kaotisk.

DR: Men er vores samfund, vores kapitalistiske samfund, er det bygget sådan op – altså, for du kan jo ikke være den eneste, der godt vidste, at det ville gå galt.

TG: Nej.

DR: Det må da der være mange derude, økonomisk kyndige, erhvervsledere, der må da være nogen derude, der ved – det her, det bliver sgu da ikke ved med at køre.

TG Ja, men der er en enorm mængde af følgagtighed. Folk er bange for at sige det forkerte. Det hele drejer sig om at fremme sin egen karriere, og for at få en karriere, så skal man sige de rigtige ting; se lige på politikerne, altså – om nogen – altså de er panisk angste for at diskutere de virkelige spørgsmål, vi står overfor. Og så tænker de på, hvordan vil det fremme min karriere, hvis jeg siger det eller gør det, så har man måske nogle spindoktorer til at hjælpe sig, men lige nu, bare for at give et meget konkret eksempel: Altså en ting er den økonomiske krise og selv... man skal ikke være super-ekspert for at se, at den her Grækenland-krise, den kan godt få det hele til at vælte, for man har ingen løsning netop nu. Det er ligesom det er to, grækerne og hele systemet, der kører mod hinanden med fuld hastighed, og begge to siger, vi har ikke tænkt os at give os.

DR: Italienerne og spanierne har da det heller ikke specielt godt, vel?

TG: Nej, og det gør jo så, at hvis man giver efter for Grækenland og siger fint, vi afskriver noget gæld, vi giver jer nogle lempelige betingelser, så står Spanien, Portugal ...

DR: Frankrig har det jo heller ikke så godt ...

TG: Irland – alle de andre lande, i kø for også at få lempet deres betingelser. Derfor siger finanssystemet, 'Vi kan ikke give efter for Grækenland', men Grækenland har allerede klart sagt, 'Vi fortsætter ikke det her show, vi skriver ikke under på flere nedskæringsaftaler'. Så det betyder, at der er sådan et »chicken game«, siger man på engelsk, altså, man kører mod hinanden og ser, hvem blinker først, hvem svinger af. Pointen er, at der er vi så fanget i, at gør man det her under ordnede forhold, siger man – Grækenland er i en håbløs situation, og det skal man altså heller ikke være særligt kløgtig for at finde ud af.

DR: Det kan de fleste vist godt lige se

TG: Så ville man ordne det, og så ville man sige, at det er mange andre lande også. Ja, så skal vi kigge på det. Fordi hvad gjorde vi i 2007-8, vi sagde, 'Her er en mega-krise; hvis bankerne går ned, så går verden under. Derfor må vi redde bankerne og finansverdenen.' Og så pumpede man enorme mængder penge ud. Men ingen af alle de penge, man har pumpet ud i finansverdenen, er så, af bankerne, blevet investeret i industri eller i landbrug eller i almindelige mennesker; de er bare gået til spekulation.

DR: Nå, jeg troede, det var blevet til at lappe huller.

TG: Nej ikke engang det – også det – men den boble, der brast i 2008, er langt større i dag. De store banker, som man var bange for, at de vælter systemet, hvis de går ned, de er 30 procent større i USA i dag, så problemet er ikke løst. Det eneste problem, man har – eller ikke det eneste – man gjorde det ved at sænke renten til 0. Så kunne bankerne låne penge til 0 % i rente, og så kunne de låne dem ud til almindelige

mennekser, måske til 10 % eller 12 % eller 16 %, hvis nogen var heldige, måske til 4 %; men de kunne tjene enormt mange penge. Alligevel er de endnu mere bankerot i dag end dengang. Og derfor er det jo så spørgsmålet, hvad gør man så? Og jeg er jo så optimistisk anlagt denne gang, vil nogen sige, det er ikke bare 'doom and gloom', og nu går jorden under. Jeg siger faktisk, det her er noget lort. Kollaps, der er ikke særligt rart, og det her kan blive meget større, og det er ikke kun Grækenland. Det er Grækenland i dag, så er det Spanien, Portugal, vi skal nok også få vores del af det. For at det ikke skal være løgn, så har vi samtidig en strategisk situation, hvor Vesten netop nu i den grad rykker frem, blandt andet i Ukraine, men ikke kun i Ukraine strategisk. Man snakker netop nu om at begynde at sætte amerikanske våben ind i de Baltiske lande, i Polen på grænsen til Rusland, så vi kan sagtens få krig mod Rusland

DR: Må jeg bare lige stoppe op. Der vil sige, at det var russerne, der rykkede ind i Ukraine

TG: Det er jo så lige det. Rusland er ikke rykket ind i Ukraine, men vi har en russisk befolkning i Øst-Ukraine, som altid har været russisk, fordi det tidligere var Rusland, så at sige. Så teknisk i Sovjetunionen, så lavede man det til Ukraine. Krim, for eksempel, har altid været russisk. Øst-Ukraine, det er etniske russere. Problemet, man så har haft – helt tilbage ... altså den tyske kansler Helmut Schmidt sagde det meget præcist, da han angreb den tyske kansler Merkel for ikke at have Rusland med til G7-mødet. Han sagde, at problemet begyndte helt tilbage i 1992, hvor vi sagde, nu skal vi have et Europæisk Imperium med Maastricht-aftalen, som Danmark stemte imod i første omgang. Så har man ellers udvidet EU og NATO østover, og så er man kommet frem til Ruslands grænse; men det var ikke Rusland, der rykkede vestover

DR: Nej, det kan du sige. Må jeg godt lige stoppe dig, fordi... Du får lov til lige senere. Nu har du forklaret lidt af det der. Fordi du hoppede over din foregående plakat, som vi godt

kunne huske, nemlig den med boblen og så linket til den der. Du er bare nød til at forklare den der bane over Kattegat, hvad øh.. Den har vi på, du bliver nød til... Det er en anden plakat

TG: Hvis man tager den fra 2007. Så er det primært ... Der ville så stå øverst: »Efter finanskrakket – magnettog over Kattegat«, og så havde man det her, vi har nu midt på med magnettog og bro...

DR: Forklar mig linket, for jeg anser mig selv for at være nogenlunde normalt eller måske en lille smule mere end normalt begavet. Og jeg skal have forklaret, hvad linket fra kollapsedet til den bane, hvad det er?

TG: Det er, at der er to meget forskellige måder at anskue økonomi på – som begge involverer penge; men penge på meget forskellige måder. Den ene er, at man tager penge og investerer dem i fysiske projekter, f.eks. en Storebæltsbro. Det koster penge, det skaber arbejdspladser. Men når broen er færdig, så kan man bruge den. Folk sparer tid, og det giver simpelthen en økonomisk gevinst i hele samfundet. Bygger man derfor en Kattegatbro, altså en bro fra Sjælland til Jylland via Samsø, eller syd for Samsø, så vil det have en lignende effekt. Det vil betyde enormt meget for den danske økonomi. Det vil betyde enormt meget, at København og Århus kommer inden for en time, eller en halv time af hinanden, alt efter hvad transport man har. Men pointen er: det er én form for økonomi. Så er der så en anden form for økonomi, som er den der dominerer i dag i bankverdenen. Det er en økonomi à la Saxo Bank. Det er, at man skal tjene penge på penge. Det er spillekasino. Og forskellen mellem de to er, at når det er spillekasinoet, så er det, hvad de kalder et 0-sums spil. For at én skal kunne vinde, så er der en anden, der skal tabe.

I den anden form for økonomi, hvor du investerer i broer, hvor du investerer i vandprojekter ...

DR: Offentlige projekter.

TG: Præcist. Så får du, hvad man kan kalde en win-win situation. Det koster penge, men det er ikke penge smidt ud af vinduet, du får en gevinst ud af det.

DR: Men hvis du havde været diktator eller statsminister dengang i 2007, hvor du havde forudset, at boblen ville briste, hvad den gjorde i 2008 – og en masse andre vidste det måske også godt, men de holdt bare kæft, til det var for sent. Hvis du havde været diktator eller statsminister, hvad havde du så gjort i forhold til det byggeri over Kattegat? Havde du sat gang i det, eller?

TG: Jamen, jeg havde gjort flere ting. Eller hvis vi siger, at jeg havde muligheden i dag ... vi står i en lignende, eller mere dramatisk, situation i dag.

DR: Hvad vil du så gøre?

TG: **Punkt nr. 1:** Jeg vil lave, hvad vi kalder en Glass-Steagall-bankopdeling; dvs. ligesom Roosevelt gjorde i 1933 under krisen i USA. Dvs., at man deler bankerne i to, og de dele af bankaktiviteterne, der har at gøre med normale indlåns- og udlånsaktiviteter, det lægger vi i én type banker. Alt det, der har at gøre med spekulation, at tjene penge på penge, det skal ligge i nogle andre banker.

DR: Så du vil ikke forbyde det?

TG: Nej, jeg vil kun brand-beskatte det. Fidusen er, at hvis det ligger i nogle andre banker, så når disse ting får problemer; når pludseligt finanssystemet er i krise, så kan jeg redde standardbankerne, som er den mindste del af det. Og jeg behøver ikke redde alt det andet.

DR: Men ville sådan nogen som Lars Sejer ryste i bukserne, hvis du var diktator eller statsminister?

TG: Jeg tror, han allerede har lugtet luntten. Jeg tror, han

forsøger at sælge Saxo bank lige nu for tiden, og få nogle penge. Pointen er, at det finansspekulanterne har gjort – inklusive Saxo Bank – det er, at de har haft meget travlt med at købe normale banker op, eller realkreditselskaber, fordi så har de et alibi. Så er der en årsag til at man skal redde dem. Og min motivation for at vi skal opdele det er den samme, nemlig at når de går på r... , og det gør de med jævne mellemrum, så kan vi sige: Lad falde, hvad ej selv kan stå. Lad det gå ned, men vi redder de normale banker, fordi, det har vi brug for til den normale økonomi.

DR: Det forstår jeg godt Tom, men tilbage til det store projekt over Kattegat, for det koster jo. Det koster os alle sammen kassen. Hvad vil du så gøre, hvor får du pengene fra til det?

TG: Så skaber du simpelthen ... du kan lave en statskredit. Du kan simpelthen lade Nationalbanken udstede penge til nogle bestemte typer projekter, til lav rente, eller ingen rente, hvis man vælger det. 1 – 2 % rente for eksempel. Og sige, at Nationalbanken udsteder kredit i faser til at bygge Kattegatbroen. Så kan vi så betale Kattegatbroen tilbage over de næste 30-50 år, som vi gør med Storebæltsbroen. Vi kan så vælge at sige, i stedet for at gøre det ved brugerbetaling, kan vi måske delvis, ved at lade Nationalbanken udstede kreditten, så bliver det billigere, så kan vi måske sige, at staten skal betale for det. Eller vi kan gøre som med Storebæltsbroen, det vil sige, en del af det kommer bilisterne til at betale for at bruge. Pointen er, at næsten ligegyldigt, hvordan du gør det, så bliver vi rigere af at lave denne her investering. For det er en investering. Det er ikke at bruge penge; det er at opbygge noget for fremtiden.

DR: Det er helt åbenlyst. Må jeg godt lige spørge: er det det mest presserende projekt, eller har du andre store offentlige ting, du ville sætte i gang, hvis du havde magten til det?

TG: Jeg vil sige – for at gå tilbage til det her nu. [Peger på

valgplakaten] Her ser vi sådan et stort verdenskort. Her har vi Danmark, Europa, Asien, Afrika. Herovre har vi så Nordamerika. Det er alt sammen forbundet her med nogle linjer. Det er fremtidige infrastrukturkorridorer. Det er højhastighedstog-linjer. Det kan også være andre typer af infrastruktur; det kan også være inklusive veje og alt muligt andet. Det her er, hvad kineserne lige netop nu har gjort til deres hovedprojekt. De kalder det den Nye Silkevej mellem Asien og Europa. Vi siger så, at der er mange andre ting, der også skal med. Det vil have en effekt. Bygger man sådan noget her, kan man selvfølgelig transportere varer hurtigere, men det er ikke bare det. Det her har samme effekt som Storebæltsbroen. Det her øger produktiviteten i økonomien. Det er ikke bare varer, der udveksles. Det er altså også mennesker, det er også ideer – ligesom den gamle Silkevej. Og det her ... altså størstedelen af jordens befolkning har det ikke, som vi har det i Danmark. De har ikke tilgang til rent vand eller elektricitet, veje, jernbaner, lufthavne. Og når man giver dem det, så øger det værdien af deres aktiviteter enormt. Altså det samme menneske kan pludselig producere meget mere, bare ved at få sådan nogle ting.

DR: Fordi vedkommende ikke skal bekymre sig om, hvor maden kommer fra?

TG: Men også fordi, hvis du ikke har elektricitet, hvis du ikke har vand, kan du ikke lave særligt meget. Og det har Kina, sammen med BRIKS-landene, Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika – de er nu gået sammen og siger: vi udfordrer, i en hvis forstand, den nuværende verdensorden. Den her unipolære verden, hvor USA ...

DR: Altså G7-landene, eller ...

TG: Ja, men og NATO ... med USA i spidsen, og så har man så nogle puddelhunde, som Danmark og Europa, der bare gør, hvad USA vil. Det har ikke gået særligt godt i de sidste par år med det. Det har givet kaos, det har givet krige rundt omkring i

verden. Det giver spændinger også med Rusland, Kina, fordi de siger: vi gider ikke det mere. Vi er voksne nationer. Vi skal også være med til at bestemme. Vi vil bestemme over vores egen befolkning, vi vil være med til at bestemme over, hvordan verden kører. Og de har nu sluttet sig sammen, og dermed har de ligesom fået lidt muskler. Bruttonationalproduktet i disse fem lande er næsten ligeså stort som i G7-landene. Det er 40 % af jordens befolkning. Så det vi skal gøre er, at Kina, sammen med de andre lande; men det er Kina, der har pengene. De har 3.000 mia. \$, som de nu er begyndt at investere i infrastrukturprojekter rundt omkring, inklusive i en bank, man lavede, der hed den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, som Danmark gik med i her i marts måned. Det, vi skal sige, det er: vi takker ja til det tilbud. Kina har rakt hånden frem og sagt: skal vi ikke lave et win-win samarbejde, i stedet for konfrontation og krig? Og så skal vi sige: jo, selvfølgelig skal vi det.

DR: Vil det betyde, at vi skulle sige farvel til vores traditionelle samarbejdspartnere og melde os ud af NATO, og hvad har vi?

TG: Altså, det vil nok være en god idé at diskutere, om vi ikke burde have nedlagt NATO, da Sovjetunionen blev opløst. Det ville have løst mange problemer. Det, vi skal sige farvel til lige netop nu, det er konfrontationen med Rusland. Fordi vi i Europa kan ikke overleve denne konfrontation. Tyskerne er allerede enormt presset, også økonomisk.

DR: Det koster enormt mange penge at være uvenner med russerne?

TG: Enormt mange. Men det er ikke bare det. Lige netop nu koster det muligvis også livet for alle sammen. Fordi Rusland er en atommagt. Kina er en atommagt. USA er en atommagt. Og hvis USA kræver, at Rusland og Kina skal lægge sig ned og gøre som USA siger, så sætter de hårdt mod hårdt. Så siger Rusland: jamen, det gør vi ikke. Vi bakker ikke mere. Den tid er ovre.

Og hvis det betyder, at vi skal til at vinke med vores atomvåben, så gør vi det. Og det betyder, at punktet, hvor vi ved en fejl, eller ved en bevidst handling, får en atomkrig, faktisk er større i dag end det var under den kolde krig. Og det er ikke kun mig, der siger det her. Fremfor alt militærfolk rundt omkring i verden. De skriver artikler i New York Times, de laver rapporter, hvor de siger: Venner, politikere, Barack Obama! Tag nu lige ... en stesolid, eller et eller andet – det siger de så ikke, men det er det, de mener. Fordi vi har en situation, hvor vi er tilbage på det, man kalder 'launch on warning'. At man er så mistroisk mod hinanden, altså Rusland er så mistroisk over for Vesten lige netop nu, at de hele tiden holder øje med, om der er et atommissil på vej. Er de her NATO-manøvrer i virkeligheden et røgslør for, at de skal lave et angreb på os? Fordi, de har jo allerede sagt, at Putin er værre end djævelen selv, så hvornår kommer det angreb? Og det vil sige, at hvis de lige pludseligt ser nogle prikker på deres radarskærm – og det kan være en teknisk fejl – så har de 5 minutter til at beslutte, om de skal trykke på knappen. Og dem, der er lidt ældre som jeg, kan huske i 1989: Man drog et lettelsens suk, som kunne høres på den anden side af Atlanten, da Berlinmuren faldt.

DR: Ja, ja.

TG: ... og Sovjetunionen blev opløst. Fordi man følte at den evige angst for, at en eller anden dag, så sker der en fejl. Og så kommer man til at skyde nogen atomvåben af.

DR: Og her 25 år efter, så er ...

TG: Så er vi tilbage! Og det er det, der er så ... Og det er lige netop nu. Altså har man is i maven, må man sige, vi lever i spændende tider. Fordi, at det her er virkelig: På den ene side står vi med muligheden for, at den her konfrontation kan føre til atomkrig og menneskehedens udryddelse, og det er jo helt vanvittigt. På den anden side har vi altså muligheden for, at hele verden, for første gang nogensinde; hele

menneskeheden ... altså, tidligere renæssancer var sådan noget lokalt noget ... hele verden pludseligt samarbejder om økonomisk udvikling. Og det er jo helt fantastisk!

DR: Tom, hvis du ikke kommer ind den her gang – det tror jeg, du gør – men hvis du ikke kommer ind, hvor længe bliver du ved? Er du bare sådan en fighter?

TG: Ja, det er jeg. Jeg bliver ved at kæmpe. Spørgsmålet er, hvordan man kæmper. Det kan da godt være jeg skal være rådgiver til regeringen, eller regeringerne, frem for, måske, at være politiker. Altså lige netop nu så stiller jeg op, fordi der er ingen andre, der vil sige de her ting, som skal siges. Så jeg håber bare, at der er andre, der hjælper mig med at sige dem.

DR: Jeg har prøvet at give dig en lille smule taletid. Og det gav mening, vil jeg lige skynde mig at sige. Det gav mening for mig, det du sagde.

TG: Det lyder godt. Så er der håb.

DR: Så der er nogen derude, der også har fulgt med. Ekstrabladets web-TV's valgmaraton fortsætter nogle timer endnu. Tak til Tom Gillesberg. Tak til Wagner. 'Stem på Wagner, det gavner'. Huh ha. Tak for denne gang.

**Rapport fra Schiller
Instituttets Konference:**

»Genopbyg verden i BRIKS-æraen«, Paris, 13.-14. juni, 2015

17. juni 2015 – Den 13. og 14. juni var fremtrædende repræsentanter fra tre af de i alt fem lande, der udgør BRIKS (den fem lande er Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) – med samt lande, der er associeret med dem – indbudt til Paris for at tale på en exceptionel, international Schiller Institut-konference over temaet: »Genopbyg verden i BRIKS-æraen«.

Formålet med konferencen, der samlede omkring 500 mennesker, var at bringe fremskridtets vinde, der nu blæser over BRIKS og deres allierede, til Frankrig og Europa. Dette vil hjælpe Europa med at rejse sig mod en international orden, der ikke har mere at tilbyde ud over en tilbagevenden af Imperier; alles krig mod alle; og den systematiske udplyndring af befolkninger og offentlige goder.

Konferencen angreb skarpt »klimaforandrings«-svindlens udbredelse af Malthusiansk filosofi, og det internationale klimatopmøde (COP21), der i øjeblikket forberedes i Frankrig. Denne Malthusianske filosofi er BRIKS-udviklingens, og resten af verdens, dødsfjende.

Krig – eller fred gennem økonomisk udvikling?

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og præsident for Schiller Instituttet, holdt konferencens hovedtale (kommer snarest i dansk oversættelse, -red.), hvor hun skitserede de farer, der ligger foran os. Disse farer er en finanskrisen, der hurtigt

kunne blive til en implosion af systemet i takt med, at vi bevæger os nærmere det endelige spørgsmål om den græske krise i slutningen af juni; samt den voksende trussel om krig, inklusive atomkrig, med Rusland og Kina. Kilden til dette krigsfremstød i den angloamerikanske lejr er den neokonservative ideologi, PNAC (Projekt for a New American Century), der proklamerer, at ingen anden magt må være rival til Det britiske Imperiums angloamerikanske, globale magt.

I denne sammenhæng talte fr. LaRouches mand (via video), den amerikanske politiske skikkelse, statsmand og økonom, Lyndon LaRouche, til forsamlingen. I sin tale støttede han den protest, som tre højtplacerede tyske, politiske personligheder har udtalt: to tidligere tyske kanslere, Helmut Schmidt og Gerhard Schröder, samt den aktuelle udenrigsminister, Frank-Walter Steinmeier – en protest imod det faktum, at kansler Merkel har nægtet at invitere Vladimir Putin til det seneste G7-topmøde.

Fr. LaRouche var imidlertid optimistisk i sin præsentation af BRIKS, den kinesiske præsident Xi Jinpings Nye Silkevej og den Eurasiske Økonomiske Union, som alternativerne til disse farer. Hun bemærkede også, at hendes Institut i de seneste 25 år har bidraget til at bygge disse alternativer ved, siden tiden for Berlinmurens fald, at foreslå en international orden for fred i det 21. århundrede gennem gensidig udvikling – baseret på lanceringen af infrastrukturkorridorer tværs over Eurasien.

Rusland, Kina og Indien

Repræsentanterne for Rusland, Kina og Indien (de tre eneste BRIKS-lande, der var til stede på konferencen, idet Brasilien og Sydafrika ikke kunne sende repræsentanter), gave konferencen en følelig idé om den »polycentriske« verden, fosterlegemet til den nye, mere retfærdige, internationale,

økonomiske orden, som de kæmper for. Den er nu ved at manifestere sig i et åndeløst tempo. Irans ambassadør til Frankrig, Hans Excellence Ali Ahani, sendte også et budskab, der indikerede, at Irans Islamiske Republik er »villig og rede til at samarbejde med BRIKS-landene for at bidrage til at hjælpe med og samarbejde om løsningen af regionale og globale problemer«.

I april måned tiltrådte Rusland som udøvende præsident for BRIKS, og hr. Leonid Kadyshev, ministeriel rådgiver ved den Russiske Ambassade i Paris, opregnede de prioriteringer, som det russiske præsidentskab vil annoncere på det kommende BRIKS-topmøde i Ufa (Rusland) den 9. og 10. juli.

Før topmødet træder sammen, vil den Nye Udviklingsbank (NDB) og Valutareservefonden (Contingent Reserve Arrangement (CRA)), der blev vedtaget på topmødet i Fortaleza i 2014, blive lanceret, eftersom processen med ratificeringen »går godt«, rapporterede han. En køreplan, der definerer præcise investeringer i infrastrukturprojekter, såvel som også en ny samarbejdsakse inden for områder som »udvinding af mineraler, energi og kommunikation«, vil blive vedtaget.

Professor Shi Ze fra Kinas Institut for Internationale Studier gennemgik dernæst Kinas Nye Silkevejs forskellige mål: løsningen af interne, økonomiske ubalancer mellem landets østlige og vestlige regioner, og forbedringen af landets udenrigshandel med dets vestlige naboer (Centralasien, Indien og Rusland). Dette kan være med til at bidrage til at imødekomme de store energibehov, Kina har for at kunne udvikle sig. Men den samme strategi med »Ét bælte, en vej« er samtidigt også Kinas bidrag til verden i traditionen efter Konfutse (Confucius): gennem »udviklingen af det eurasiske kontinent at skabe ... et nyt lokomotiv for vækst i verden«, og at »styrke fred og verdensomspændende sikkerhed«.

Dernæst fulgte et vigtigt bidrag fra den tidligere indiske ambassadør Viswanathan, seniorforsker ved Observer Research

Foundation, der er koordinator for alle dens aktiviteter, som har relation til BRIKS. I betragtning af, at BRIKS repræsenterer 25 % af verdens BNP, men kun 11 % af stemmerettighederne i IMF, fordømte han den »totalt anakronistiske karakter ... af IMF, Verdensbanken og FN's Sikkerhedsråd.«

Snarere end blot at aspirere til en bedre orden, er BRIKS nu blevet en aktiv kraft, der sætter den internationale dagsorden med henblik på, at denne orden skal manifesteres i livet. To eksempler er skabelsen af NDB og CRA, som hr. Viswanathan henviste til som de første globale institutioner i 200 år, der er skabt uden Vestens medvirken.

Fremtiden »ser lys ud« for BRIKS, sagde han, men tilføjede imidlertid, at »BRIKS er under udarbejdelse og ikke et færdigt produkt«.

De to konferencedage med intense diskussioner involverede hundreder af franskmænd og delegationer fra Tyskland, Danmark, Sverige, Spanien, Italien, Australien, Polen, Rumænien, Rusland, Kina og Peru, og andre lande. Deltagerne forstod, at de ikke deltog i en ordinær konference, men snarere deltog i en igangværende, international kamp for deres egen, og den menneskelige arts, overlevelse. Mange besluttede sig til at blive aktivt involveret, og blive skabere af deres egen skæbne.

Se hele konferenceprogrammet her.

Se introduktion til konferencen (indbydelsen) her.

Se Lyndon LaRouches meget åbenhjertige tale her.

...

Helga Zepp-LaRouches hovedtale (på dansk) kommer her på hjemmesiden i løbet af fredag.

Vi rapporterer løbende fra de vigtigste, enkelte taler.

Stay tuned (-red.)

Introduktion til Schiller Instituttets konference i Paris, »Genopbyg verden i BRIKS- æraen«

Teksten forekommer på konferenceindbydelsen.

(Se Program for konferencen [her.](#))

Der er afgørende øjeblikke i historien, hvor en renæssance er nødvendig for at redde menneskeheden.

I dag har BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) forpligtet sig til at lancere en renæssance. De har grundlagt den Nye Udviklingsbank (NDB), og Asiatisk

Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), og flere andre fonde til finansiering af det »Nye, økonomiske Silkevejsbælte«, både til lands og til vands, og promoveret af den kinesiske regering. De er i færd med at etablere en valutareservefond (Contingent Reserve Arrangement, CRA) for at beskytte deres valutaer, og de forbereder en ny, international, økonomisk og finansiell orden, i hvilken yuan vil være drivkraften. Sluttelig er de i færd med at etablere et universelt kreditvurderingsagentur som alternativ til de tre store, vestlige agenturer.

Deres store projekter er baseret på transformationen af menneske og natur, en ambitiøs rumforskningspolitik, en offentlig sundhedspolitik for alle, skabelsen af 'smartbyer', samt tilplantning af »store, grønne mure« før at gøre ørkenen grøn. I løbet af de seneste 30 år har Kina løftet flere end 1,35 mia. mennesker ud af fattigdom, og Indien er nu i færd med at gøre det samme for 1,25 mia. mennesker.

Det er tydeligvis her, alternativet til et Transatlantisk Imperium, hvis finansoligarki sår krigens sæd, som stormskyer bringer stormen, ligger.

Vores konference vil være anledning til at mobilisere kræfter for dette alternativ, der afviser destruktive, geopolitiske magtspil og placerer os i fortroppen for kampen for menneskehedens fælles mål. Den vil således markere endnu et afgørende skridt i kølvandet på Schiller Instituttets konferencer i Frankfurt, 18.-19. oktober, 2014, samt konferencerne afholdt på Manhattan fra begyndelsen af 2015. Det er i realiteten en international mobilisering, du deltager i, ikke en engangsforsamling af 'whistleblowers'.

Vi vil først høre fra repræsentanter fra BRIKS og deres allierede, der vil fremlægge de store projekter, de planlægger, eller som de allerede er i færd med at gennemføre i deres lande. Dette er ikke en samling forskellige projekter, men udgør en verdensanskuelse, der er meget anderledes end

den, der nu i over fyrre år har domineret Europa.

Medlemmer af Lyndon LaRouches videnskabsteam vil fremlægge den nye tilgang, der er nødvendig for at overkomme den tørke, der er i færd med at ødelægge Californien, ved at styre og skabe vandcyklusser ved at arrangere anlæg til afsaltning af havvand, og ved at arbejde på de lovende perspektiver, som ionisering af atmosfæren tilbyder for at skabe nye, mere effektive cyklusser.

Det kinesiske program for udvinding af helium-3 på Månen som brændstof til produktion af fusionsenergi på Jorden, eksemplificerer *en ny identitet for mennesket, der strækker sig ud i en skala, der omfatter Solsystemet, og videre endnu, galaksen*, med det formål at forstå og beherske virkningen af kosmisk stråling på vort klima, så vel som også den fare, asteroider udgør for vor planet.

Over for dem, der indvender, at en sådan måde at tænke på er »u-praktisk«, er det på høje tid at svare, at deres væren praktisk fører til alles krig mod alle.

Det er præcist her, vi må gentænke den nuværende opfattelse af, eller begreb om »økonomi«. Ægte økonomi handler ikke om at udføre finansielle udplyndringsoperationer for at opbygge hurtig, monetær rigdom, men snarere om at organisere midlerne til at finansiere de store projekter, der vil forme vores fremtid.

Vi må derfor bringe nationer sammen omkring en politik for statskredit til at finansiere opdagelser og udviklingsplatforme. At nedlægge det eksisterende monetære system i Vesteuropa og USA er ikke i sig selv et økonomisk spørgsmål, men et politisk valg: ønsker vi en fremtid eller ej? Ønsker vi at blive fri for en verden, hvor fascister og neonazister, såsom Dmytro Yarosh, promoveres i Ukraine med Victoria Nulands støtte? Ønsker vi at gå med i det »win-win«-system, som den kinesiske præsident Xi Jinping gentagne gange

har foreslået?

At svare »ja« til disse spørgsmål kræver, at man forlader euroens og NATO's Europa, der tjener City of Londons og Wall Streets system, og etablerer samarbejdsformer mellem suveræne nationalstater, der har fælles kapaciteter og projekter, og bryder fri af deres monetære og finansielle lænker. Det betyder at vende tilbage til en kultur for fremtiden, inspireret af værkerne af Nicolaus Cusanus, Johannes Kepler og Vladimir Vernadskij, der i os atter vækker håb og optimisme, når vi tager del i det menneskelige sinds kreative processer.

Samtidigt må vi, som europæere og amerikanere, ikke længere frygte, at andre kulturer vil udfordre os, men snarere med glæde opdage, hvordan vi kan tage del i skabelsen af verdenslandbroen.

Dette er ikke en Ønske-ø, men en sammenkomst for at imødekomme kravene fra Veda'ernes Indien, Konfutses Kina eller vor jødisk-kristne tradition, for at skabe fundamentene til det, Victor Hugo kaldte den »Universelle Republik«.

Konferencen sponsoreres af L'institut Schiller, 101 rue Mouffetard, 75005 Paris.

Helga Zepp-LaRouche besvarer

spørgsmål på Konferencen på Manhattan, 6. juni 2015

2.49.50

SPØRGSMÅL (parafrase): ... man ser vores ungdoms uvidenhed, det samfundsmæssige forfald, som vi er vidne til ... jeg læste, at, i nogle områder underviser de, at vi får vores rettigheder fra regeringen; skræmmende ting. Jeg spekulerer på, hvordan vi skal vende noget af omfanget af dette omkring. Jeg mener, at dagsordenen for at vende tilbage til de grundlæggende principper er så magtfuld og vidunderlig, men det virker som en hård række at hakke, med den uvidenhed og det samfundsmæssige forfald, vi ser i dag. Hillsdale College har talt om de grundlæggende fædre og landets grundlæggelse, og jeg undrer på, om LaRouche-bevægelsen arbejder sammen med Hillsdale, som ikke vil modtage statstilskud, så de er uafhængige af den politiske proces og regeringen. Har De nogen tanker omkring dette?

(Helga besvarer spørgsmålet generelt):

2.52.00

ZEPP-LAROCHE: Idéer er en sjov ting, for man kan ikke købe dem i en forretning, man kan ikke veje dem, de har ingen dimensioner; de er immaterielle. Men de er alligevel det mest magtfulde, der findes i universet. For de kan ændre historiens gang; og hvis de krydser historiske korsveje, hvor det er de rigtige idéer for netop det øjeblik, så kan de flytte bjerge. De kan fuldstændigt ændre paradigmer, og det er sket mange gange i historiens løb.

Og jeg mener, at vi netop nu befinder os i en utrolig afslutning på en epoke, og folk, der under normale omstændigheder ikke tænker så meget på historie, og det er

grunden til, at vi ønsker at gå tilbage til historiske kampe, for at lære af dem. Men folk lever som regel deres liv, de ser på, hvad deres plan er, men de tænker ikke rigtigt på tidsepokernes lange buer. Men hvis man ser på universel historie fra dette synspunkt, så kan man faktisk se, at der i historiens løb har været et par gange, hvor paradigmerne blev fuldstændigt udskiftet. Mit yndlingseksempel er: Hvordan kom vi fra det 14. århundredes Mørke Tidsalder til Italiens Gyldne Renæssance, som dernæst kom til at udgøre grundlaget for de næsten 600 års efterfølgende historie? Og det var, fordi man havde et sammenfald: For det første brød det gamle paradigme sammen; man havde den Sorte Død, man havde flagellanter, heksebrændinger – virkeligt et samfund i forfald. Men så kom der en genoplivelse, fordi der var en håndfuld mennesker – Dante, Petrark, Padua-skolen, Jeanne d’Arc, Nikolaus af Kues, [kardinal] Bessarion, Plethon – det var virkeligt en håndfuld mennesker, der passede, og der kom en renæssance, der gik tilbage til den store, klassiske, græske periode, som kom i form af den delegation, som Nikolaus af Kues bragte ud af Konstantinopel, efter at byen var faldet i hænderne på muslimerne på den tid; og han førte en delegation fra den græsk-ortodokse kirke til Konkilerne i Firenze og (Cirenza?), og de medbragte Platons værker, der havde været glemt i Europa i 1700 år; der var ingen, der vidste noget om Platon længere. Og dette samt et par andre indflydelser medførte en sådan forandring, at den nye tid, der i realiteten defineredes af især Nikolaus af Kues, fuldstændigt ændrede paradigmet. Nikolaus af Kues sagde helt bevidst, at vi må afvise skolastikken, vi må afvise peripatetikerne, eleverne af Aristoteles’ tænkemåde, og alt, der har med det at gøre, og han udviklede en ny metode for tænkning. Han sagde helt bevidst, nu siger jeg noget, som hidtil i historien aldrig har været sagt af noget menneske. Dette var ***De Docta Ignorantia (Om Lærd Uvidenhed)***, og der var især tænkningen med ***Coincidentia Oppositorum (modsatningernes sammenfald)***, idéen om, at det Ene er af en højere kvalitet, en højere orden, end de Mange. Det er en metode til konfliktløsning, for når ens

sind først er i stand til at tænke på fornuftens niveau; ikke kun på niveauet for at forstå, eller ratio, intellektets niveau, hvor man altid er fanget i konflikter, modsigelser, paradokser, man ikke kan løse, men at man kan lære at tænke på et højere niveau, ved at hoppe op til fornuftens niveau. På denne måde kan man udvikle en helt anden måde at tænke på, og det er, hvad vi prøver at gøre, for det er tydeligt, at hvis vi forbliver i området for geopolitik, såkaldte nationale interesser, såkaldt gruppeinteresse, så vil vi få Tredje Verdenskrig, og vi vil ikke alle sammen være her til at reflektere på det. Dette er blevet forstået blandt et voksende antal nationer omkring BRIKS, omkring det kinesiske lederskab, hele »win-win«-idéen. Dette er blevet mere attraktivt. Hvorfor tror man, at så mange lande allierer sig med BRIKS netop nu – hele Latinamerika er med BRIKS, hele Asien er med BRIKS; Afrika ser kun hen til Kina og Indien for at få hjælp, ikke til Europa eller USA.

Man kan se sådan på det: der er to modeller. Den ene er at have krige, konflikter, og det er USA-NATO-Europa-modellen; og så er der modellen med at gå med i store projekter, at få gavn af samarbejde om teknologi, videnskab, rumforskning. Overrasker det jer virkeligt, når de fleste lande siger, vi ønsker at være en del af den anden model?

Så jeg ser ikke bare på forandringen internt i USA, internt i Europa, for der er mange forskellige dynamikker, der kommer ind på nuværende tidspunkt. Jeg ser på dette som en periode med meget, meget pludselige forandringer, med pludselige skift. Hvis det europæiske system kollapser, så vil det omgående bringe spørgsmålet om Glass/Steagall på banen. Og derfor er hele spørgsmålet om et nyt præsidentskab [i USA] ikke blot et spørgsmål om 2016 eller 17, men spørgsmålet om, hvilken opsætning kan der blive mellem O'Malley – der er mange organisationer, der netop nu kæmper for aspekter af det. TPP – der er mange spørgsmål, som folk mobiliserer omkring, for folk indser, at, nu er det slutspillet.

Vores fremgangsmåde er ikke blot at fokusere på eksisterende netværk, selv om det alt sammen er vigtigt og bør være inkluderet, men man må have en slags forudelse om, hvor historien vil være om et par uger, en måned, et par år eller et hundrede år fra nu af. Og hvis man har de rigtige idéer, der kan komme ind i disse dramatiske forandringer, kan man fuldstændigt ændre begivenhedernes gang.

(Spørgeren: Tak, De har inspireret mig.)

3.13.10

SPØRGSMÅL: Godaften, hvordan har De det? Jeg har et par spørgsmål. De har nævnt noget om højhastighedstog (eksprestog), som er en god idé. Hvordan ville De fremme dette spørgsmål, og hvor vil De få pengene fra? Det er et spørgsmål.

Mit andet spørgsmål: Jeg er enig med Dem i spørgsmålet om den måde, vores børn opdrages på, om medierne og det, vores børn ser på Tv. Noget af det, der kommer ud af radioen, er oprørende. Hvad er Deres dagsorden mht. at øge kendskabet/bevidstheden og forbedre præsidentskabet og øge bevidstheden omkring den måde, forældre opdrager deres børn på og det, der vises i Tv!

3.14.25

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har ikke noget Tv-apparat, men i går så jeg lidt amerikansk Tv – jeg zappede rundt på kanalerne, og jeg var fuldstændigt forfærdet! Når man ikke har set Tv længe, og man så tænder for det, kan man næsten ikke tro, at det kunne blive værre i forhold til for 10 år siden. Jeg må lige korrigere: Jeg ser tysk Tv, russisk Tv, kinesisk Tv og andre programmer, der har dokumentarer; men jeg mente især de almindelige, amerikanske, populære kanaler. Det er

rædselsvækkende; det er så dumt, så banalt, så fuldstændigt designet til at gøre folk frygteligt dumme, og det har en metode. For nogle år siden sagde min mand, vi burde smide fjenden ud af vores stue ved at sparke deres Tv ud af vinduet på lossepladsen; det er måske det bedste, man kan gøre.

Jeg kan kun være enig med Confucius i, at man ikke kan regere ved dekret, men kun ved sit eksempel. I øjeblikket befinder vi os ved en sådan korsvej. For at sige meget klart, hvad jeg mener: Jeg mener, at vi inden for de næste par uger sandsynligvis vil se det transatlantiske finanssystem bryde sammen. Vi vil se en forhøjet fare for krig. Vi vil sandsynligvis se forandringer i USA's regering. Min mand har mange gange sagt, at, med mindre Obama fjernes fra embedet, ved forfatningsmæssige metoder, så vil denne verdenskrig komme, simpelt hen, fordi Obama er et redskab for denne imperiefraktion. Og hvor det er vanskeligt at se, hvor dette skulle komme fra – historien forløber ikke, som aviserne siger det. Hvis man ser på Første og Anden Verdenskrig, kan man se, at det, der stod i aviserne, blot var 1 %, lige som et isbjerg, hvor man ser 1 % over vandet, og resten er under. Der er i øjeblikket et oprør i institutionerne. Walter Jones [kongresmedlem, R] talte om de 28 sider [hemmeligstemplede, fra den officielle Kongresrapport om begivenhederne omkring 11. september, 2001], og det er utroligt, at man mørklægger begivenhederne omkring 11. september – alene det er utroligt! Men så har DIA for nyligt offentliggjort disse dokumenter, som gør det meget klart, at regeringen løj om Benghazi. De fortalte en historie, som de vidste ikke var sand, om, hvem der dræbte ambassadør Jack Stevens; de vidste, at de libyske våben skulle til de syriske oprørere; de vidste, at disse oprørere ville bygge et kalifat, hvilket er ISIS netop nu i Irak og Syrien. Disse dokumenter var kendt af Benghazi-komiteen, men nu er de deklassificeret, og de kan bruge dem. Der var også Hersh-afsløringerne og mange andre spørgsmål, som er en forfatningsmæssig grund til at undersøge, om denne præsident bør forblive i embedet.

På den anden side er O'Malley fortalere for Glass/Steagall, og Glass/Steagall er første skridt; men derefter må man have et kreditsystem. Måden, hvorpå vi får maglev-tog eller eksprestog eller andre højteknologiske højhastighedstog er ved at anvende Alexander Hamiltons principper, for at fjerne kasinoøkonomien, vende tilbage til et kreditsystem, vende tilbage til en Nationalbank, udstede kreditlinjer. Hver gang, man i historien har anvendt dette Amerikanske Økonomiske System, såsom under Meiji-genoprettelsen, Tysklands genopbygning efter Anden Verdenskrig, hvor Kreditanstalt für Wiederaufbau brugte samme metode, som Roosevelts Reconstruction Finance Corporation til finansiering. Det var sådan, Tyskland blev genopbygget fra en ruinhob og til det tyske, økonomiske mirakel. Så finansieringen er ikke noget problem, for man kan bevise, at i hvert eneste tilfælde, hvor dette blev anvendt, var fordelene større, selv skatteindkomsten var større end den oprindelige kredit, der blev udstedt, simpelt hen fordi det er hemmeligheden ved menneskelig arbejdskraft, at den skaber mere, end den bruger til at arbejde med. Den skaber en merværdi i forhold til det, som råmaterialerne, værktøjet osv. oprindeligt repræsenterede. Så hemmeligheden ved et kreditsystem er, at det betaler sig selv. Man betaler ikke noget for det, man anvender bare den rigtige metode. Hvis dette sker, tror jeg, at der vil komme en opstand i hele verden, og folk vil kræve bedre uddannelse. De vil se tilbage på perioder i historien, hvor USA var storslået. Det er derfor, det er så vigtigt at gå tilbage til USA's oprindelse og studere, hvordan republikken rent faktisk blev dannet; men også at se på andre lande. Jeg har længe sagt, at vi kun vil komme ud af denne krise, når vi får en ægte dialog mellem civilisationerne, hvor hver kultur og hver nation relaterer til den bedste tradition i den andens kultur. Tyskland er ikke 12 års nationalsocialisme; Tyskland har sandsynligvis også det største antal store videnskabsmænd, opfindere, digtere. Hvis man genopliver dem, og dernæst relaterer til Kina, den fem tusinde år gamle nation med Konfucius, Mencius; med mange perioder, hvor Kina var verdens førende nation, faktisk helt

frem til det 15. århundrede. Vi relaterer til Indien, ikke ud fra standpunktet om den nuværende fattigdom i nogle egne af Indien, men som en af de største civilisationer; de vediske skrifter, Upanishaderne, Gupta-perioden, den indiske renæssance i slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede, Tagore. Det samme med Rusland. Rusland har en storslået historie, med ikke blot Pusjkin og andre store digtere, men også med videnskab. Vi må simpelt hen fokusere på hele menneskehedens store præstationer, og så kommunikere dette og bygge en ny renæssance ud fra det. Jeg mener, at det er lige så meget inden for rækkevidde, som at den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen. Hvis vi kommer igennem den kommende periode, som altså er krakket, genindføre Glass/Steagall, vende tilbage til politik efter Hamiltons principper, gå med i BRIKS, få en gældskonference for Grækenland og hele Europa, og så gå med i den Nye Silkevej; hvis vi gør det, så vil vi, om et par år, se tilbage på denne periode og sige, hvor var vi dumme, at vi ikke foretog dette spring noget før. Nu læser folk, de studerer, de nyder at være skabende, de distribuerer det og viderekommunikere det til deres børn.

Det beror alt sammen på den aktuelle periode, det er ligesom en prøve for civilisationen; vi kunne miste alt, det kunne ske, at vi ikke mere vil eksistere. Men hvis vi arbejder sammen for denne eksisterende plan, der allerede er i færd med at blive virkeliggjort af mere end halvdelen af menneskeheden, kunne vi få en ny renæssance, der er skønnere end nogen af fortidens renæssancer. Og jeg ønsker, at I virkelig skal have forestillingsevne; hvordan ønsker I, at verden skal se ud om hundrede år? Og så hjælpe os med at kæmpe for at virkeliggøre det.

SPØRGEREN: Blot et tillægsspørgsmål: er det korrekt at sige, at vi er i krig inden for et år?

ZEPP-LAROUCHE: Faren er der lige nu. Det er derfor, min mand bliver ved med at sige, at Obama må fjernes fra embedet ved

forfatningsmæssige midler. Grunden til, at jeg nævnte isbjerget, at man kun ser den øverste del, og ikke den nederste; hvis man ser tilbage på historien, og man skriver Anden Verdenskrigs historie, så ser man, at der var en stor del, der lå under vandet, som var diplomati, efterretninger, hemmelige efterretningstjenester, alle mulige processer, som man ikke ser; og jeg har en klar mistanke om, at der bag alle disse skandaler, der nu rammer Obamaregeringen, er et engagement fra nogle institutionelle kræfter i USA, der ønsker at stoppe 3. verdenskrig. Det er min [overbevisning] – jeg har ikke bevis for det, men jeg tror, at hvis man ser tilbage på, hvordan historien fungerer, så bruger folk undertiden en skandale til at standse noget, som de ikke har modet til at sige højt og ligeud. Jeg ser i øjeblikket en stor uro – f.eks. pressekonferencen om de 28 sider, som Rand Paul afholdt sammen med kongresmedlemmerne Walter Jones, Massey og Lynch, og familierne til ofrene for 11. september, og så Bob Graham, senatoren, den tidligere leder af Kongresundersøgelseskomiteen for 11. september var der også; det fik pressedækning over hele USA og internationalt. Når det først begynder at ske, så kan det ikke stoppes. Hvorfor er det så vigtigt? Fordi man så kommer frem til de virkelige årsager til terror, finansieringen af terror. Man må genoverveje hele den aktuelle politik, som f.eks. Irak, baseret på løgne; Afghanistan, baseret på løgne; Libyen, totalt løgn; Syrien, totalt løgn. Alt dette vil blive undersøgt, og folk vil sige: Vent lige et øjeblik. Var disse krige, baseret på løgne, virkeligt fremmede for amerikanske interesser? Eller var de det modsatte? Forårsagede halshugningen af én terrorist ved magt ikke, at der opstod 30 nye? Burde vi ikke have en helt anden fremgangsmåde, og hvis USA ville gå med i BRIKS og den Nye Silkevej, kunne vi gå sammen med Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten, Syrien, og så kunne vi udvikle Mellemøsten, og så ville man udtørre terroren. Hvis man blot fortsætter med at bombe, vil det skabe mere kaos og mere ... Så man må have et komplet overblik over det hele, og det kunne ske i de næste uger og måneder.

SPØRGER: Om sandsynligheden for 3. Verdenskrig: USA sendte en militærenhed ind i Ukraine for at være rådgivere for de ukrainske nazister, der har magten, og denne militærenhed var 173. Luftbårne, 'De skrigende ørne'. Rent historisk sender man ikke 'De skrigende ørne' ind, med mindre man har til hensigt at kæmpe. Sidst, de blev sat ind, var i den sydvietnamesiske republik for at rådgive dem, og I ved, hvad det førte til. Dette er blot en kommentar til sandsynligheden for 3. Verdenskrig; det er en reel trussel.

3.35.15

ZEPP-LAROUCHE: Jeg mener, at denne idé med en win-win-strategi, som Kina har sat på dagsordenen, virkeligt er måden at overvinde det på, for når man først har – det er derfor Schiller Instituttet og EIR udgav denne nye rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, som virkeligt er idéen om den fælles interesse for alle. Det er sådan, man overvinder geopolitik, og jeg mener, at det faktisk er konceptet, at hvis man begynder med menneskehedens fælles interesser, kan man reorganisere alle institutioner til at tilpasse sig til det. Når man først har en Verdenslandbro, vil man få en ny sikkerhedsarkitektur, som slutteligt vil have til følge, at forsvar bliver unødvendigt. For hvis man arbejder sammen – vi skulle være i stand til at blive atomvåbnene kvit ved enten at fjerne dem eller gennem våben, der bygger på nye, fysiske principper, hvilket var SDI (Strategisk Forsvarsinitiativ), som Lyndon LaRouche promoverede, og næsten fik gennemført, for nogle og tredive år siden.

Jeg er fuldt og fast overbevist om, at vi har nået et punkt i menneskehedens historie, hvor vi enten foretager dette spring, eller også vil vi ikke eksistere. Der bliver ikke endnu en lille krig ... jeg tror, at vi er ved et punkt, hvor vi enten foretager et evolutionært spring til det nye paradigme for menneskehedens fælles mål, eller også er det efter al

sandsynlighed ikke værd at diskutere, hvad der bliver tilbage.

...

(Helga om princippet om én menneskehed)

Jeg taler faktisk ikke om en ny organisation; jeg taler om et nyt princip. Et princip, som på en vis måde er idéen om, at man har nationale interesser imod andre nationers, eller grupper af nationers, interesser. Det er en udlevet idé. Vi må gå over til den idé, at der kun er én menneskehed, og at denne ene menneskehed kun har én interesse. Vi må se på det, lige som astronauterne, som den blå planet ude fra rummet, uden for planeten, og de siger alle det samme, kosmonauter, taigonauter, astronauter; de kommer alle sammen hjem med den samme oplevelse, de siger: Min Gud, vores planet er så lille i det enorme Solsystem, i en endnu større galakse, og der er milliarder af galakser der ude, som vi næsten intet ved om. Så hvorfor ikke arbejde som én civilisation og forsvare denne blå planet i dette ekstremt store univers og forsøge at forstå, hvordan vi som art kan overleve? For den menneskelige civilisation er skrøbelig. Geofysikere fortæller os, at, i universets historie opstod mennesket blot ét sekund før midnat, og det vil forsvinde ét sekund efter midnat. For når Solen ophører med at fungere, om to milliarder år, eller vi rammes af asteroidenedslag, så er det farer, der kunne eliminere os pga. farer fra rummet. Vi fastholder, at dette er en tåbelig idé, for argumentet imod disse mennesker er, at det ville betyde, at Beethoven har komponeret forgæves, eller Schubert eller Schumann, Bach, Mozart; og det er en uacceptabel idé. For hvordan kan man have en sådan skønhed i musik, der forsvinder? Så vi må tænke på, at vi skal være den udødelige art. Vi skal være den første art – og vi ved jo ikke, om der er andre arter et sted, vi har ikke mødt dem – men på nuværende tidspunkt er vi den eneste, skabende art. Vi må sørge for, at vi nu gør det rigtige, så vi kan eksistere om to milliarder år, ti milliarder år, eller i al evighed. At tænke sådan; tænk ikke på små spørgsmål, tænk på store

spørgsmål. Det er det, der gør os til mennesker; intet dyr har nogen som helst idé om fremtiden. Hvis man siger til sin hund, at i morgen vil vi gå en tur, så vil hunden løbe hen til døren og 'sige' gå en tur! Den har intet begreb om, at, i morgen er i morgen. Den hører 'gå tur', og så vil den gå tur nu. Hvis man siger til sin hund, at man vil give den en dejlig steg til dens fødselsdag om tre måneder; det er bare ærgerligt!

...

(Helga om en positiv bevægelse for fremtiden)

3.44.00

Jeg vil gerne sige, at det, vi har brug for i USA, og de fleste andre steder i verden, er en massebevægelse for udvikling. De fleste mennesker har et spørgsmål, som de kan lide at kæmpe IMOD – det er nyttigt, og det bør ske – men jeg mener, at det, vi virkeligt har brug for, er en massebevægelse for fremtiden. En massebevægelse for en kulturel renæssance, for en global genopbygning af økonomien, for kun, hvis man har en positiv løsning, at man kan løse kriminaliteten, ungdomskriminalitet, pornografi, alle mulige perversiteter; man må have en positiv idé.

...

(Helga om betydningen af historie som videnskab)

3.51.20

Jeg vil gøre det ganske kort: Det, der er så fascinerende ved historie, er, at det er en videnskab. De fleste mennesker mener ikke, at historie er videnskabelig. Beviset er, at f.eks. at Friedrich Schiller var i stand til at gennemskue Habsburg-imperiets forkerte rapporter om Wallenstein og uden historiske optegnelser kunne nå frem til en korrekt vurdering af, hvem Wallenstein var, hvilket først blev bevist af historikere 150 år senere. Med andre ord, så var han i stand

til at erkende den nødvendige idé, baseret på den idé, at han allerede havde mistanke om, at kildematerialet var forkert, baseret på, hvem der havde videregivet det. Det er for mig et meget godt eksempel på en evne til forudelse, som gør Lyn i stand til hele tiden at give et begreb et navn, en ny udvikling, hvor han siger, det er dette, og så siger folk flere måneder senere, nå ja, LaRouche var den første til at give det et navn. Der er en enestående overensstemmelse med sindets skabende evner, og så, hvordan historien udvikler sig, hvilket er en videnskab. For mig er der en stor overensstemmelse med Friedrich Schillers skrifter, 'Hvorfor bør vi studere universalhistorie', som jeg virkelig vil anbefale alle at gå hjem og læse, 'Hvorfor, og til hvilket formål, studerer vi universalhistorie?'. I slutningen siger han, at hvis man forstår den rigdom, vi har arvet fra tidligere generationer, bør det opmuntre og inspirere os alle til at bidrage med noget, således, at når vi forlader livets scene, har vi tilført en rigdom til de kommende generationer. Og det kan vi alle sammen gøre. Det inspirerer os. Det forbinder os med den kæde af generationer før os, der er døde, og det er forbindelsen og broen til fremtidens generationer, hvis vi organiserer vores liv på en rig måde, så vi bidrager til civilisationens fremskridt. Det er i realiteten meningen med historie på en ikke-akademisk måde.

...

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Institut-konference på Manhattan, D-dag: Prometheus-udfordringen under udfoldelse: BRICS, en ny æra for menneskeheden

Det glæder mig at tale med jer i dag, på denne særlige dag, som er D-dag, og det bør fylde os alle med håbet om, at faren for en ny fascisme, der er ved at vokse frem i verden, kan besejres – men forhåbentlig med færre tab. Jeg siger dette, fordi vi netop nu befinder os på randen af Tredje Verdenskrig, og det gør vi af nøjagtigt de samme grunde, der forårsagede Første Verdenskrig og Anden Verdenskrig: en imperiemagts interesser imod nationers velfærd og almene vel.

Se hele konference-videoen med den fantastisk spændende diskussion:

Download (PDF, Unknown)

BROCHURE: HVORFOR USA OG EUROPA

MÅ GÅ MED I BRIKS – En ny, international orden for menneskeheden. Udbred denne nye, verdensforenende politik for fred og fremgang for alle. Gå med i kampen!

– En ny, international orden for menneskeheden.

Intet betydningsfuldt opnås uden kamp. (Og dette er ganske afgjort en kamp).

GÅ MED I KAMPEN!

UDBRED DENNE NYE, VERDENSTORENDE POLITIK FOR FRED OG FREMGANG FOR ALLE.

NU komplet digital version 36 sider. Trykt version 20 sider.

Download (PDF, Unknown)

Download (PDF, Unknown)

USA's anti-russiske politik fatal for Tyskland; Fremtiden er sammen med BRIKS

8. juni 2015 – Ifølge Sputnik sagde cheføkonom for den tyske Bremer Landesbank, Folker Hellmeyer, i et interview med *Deutsche Wirtschafts Nachrichten*, at Tysklands og EU's blinde troskab mod den amerikanske, anti-russiske politik er blevet fatal for Tyskland.

»Kollapset på 18 % i den tyske eksportvolumen i 2014 og på 34 % i de to første måneder af 2015 er kun toppen af isbjerget«, sagde han. »Der er mange flere bivirkninger.«

»Europæiske lande, som Finland og Østrig, der har stærke virksomheder under udvikling i Rusland, placerer færre ordrer i Tyskland. Desuden undslipper europæiske selskaber sanktioner og skaber højeffektive produktionsfaciliteter i Rusland. Vi mister derfor denne potentielle kapitalisering, der er grundlaget for vores rigdom, og Rusland vinder ... Jeg referer i denne forbindelse til Victoria Nuland, repræsentant for USA's Interesseafdeling i Østeuropa. Kendsgerningen er, at under kuppet i Ukraine blev et oligarki, der var venligtsindet mod Moskva, erstattet af et oligarki, der er favorabelt over for USA.«

Tillidsforholdet mellem Rusland og Tyskland og EU er noget sønderslået. Og det vil tage år at genopbygge det. Som et resultat har sådanne selskaber som Siemens og Alstom mistet store projekter i Rusland, sagde han. Den potentielle skade for ikke alene Tyskland, men for hele EU, er derfor langt mere omfattende, end det, der vises i de aktuelle tal.

I mellemtiden ser Moskva, Beijing og andre BRIKS-hovedstæder frem til at bygge de største projekter i moderne historie: konstruktionen af ny, eurasisk infrastruktur fra Moskva til Vladivostok, i Sydkina og Indien.

De vestlige landes deltagelse i disse mega-projekter ser meget usikker ud, sagde Hellmeyer.

Intet problem i verden i dag kan løses uden Moskva eller Beijing, sagde økonomeren.

»Jo længere, vi forfølger denne politik i EU, desto højere bliver prisen.«

Foto: Folker Hellmeyer

RADIO SCHILLER med kandidat Tom Gillesberg den 8. juni 2015:

Revolte i Tyskland imod konfrontation med Rusland

Fhv. tyske kanslere Helmut Schmidt og Gerhard Schröder, samt nuværende udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier, angriber konfrontationspolitikken over for Rusland.

Ikke kun Grækenland, men hele Europa ville få gavn af Nye Silkevej

Mandag, 1. juni 2015 – I et interview til Berlineravisen *Tageszeitung* sagde Pedro Páez, Ecuadors tidligere minister for den præsidentielle Tekniske Kommission for Sydens Bank, at opbygningen af den Nye Silkevej var til enorm fordel for hele Europa, og »ikke kun Grækenland«.

»Det, som det handler om, er at udvikle nye, økonomiske perspektiver for hele Europa gennem at samarbejde med lande i Syd og Øst«, sagde Páez. »Tænk bare på de muligheder, som en Ny Silkevej indebærer. Dens territoriale dimension fra Portugal til Kina ville i en lang periode danne grundlaget for fred og rigdom i hele verden. Der er så meget at gøre: at bygge vej- og jernbaneprojekter mellem kontinenterne, transformere energimarkederne, udvikle sundhedssystemerne, samarbejde om fødevareproduktion og udvinde råmaterialer.«

Dette er, tilføjer Páez, alternativet til den nedskæringspolitik, Europa har, og som ikke har nogen fremtid. Den samme politik er tidligere slået fejl i Latinamerika, og den vil også slå fejl i Europa. For Tysklands vedkommende er Páez' råd at genkalde perioden i 1950'erne og 60'erne, da Tysklands økonomiske politik styredes af markedskapitalister, der ikke var spekulanter, hvis interesse er kortsigtet profit; men de var »ordoliberaler«, der investerede i langsigtet udvikling til gavn for industrien og staten som helhed. »Ordoliberalisme« er en tysk form for økonomisk liberalisme, der lægger mere vægt på statslig lovregulering på vegne af det almene vel.

Ecuador Radio interviewede i januar 2008 daværende minister Páez og den amerikanske økonom Lyndon LaRouche sammen, og interviewet blev udgivet i *EIR's* udgave fra 7. feb. 2008.[1] I dag er Páez chef for Correa-regeringens økonomiske tilsynsmyndigheder, den øverste myndighed for regulering af markedsmagterne.

[1]

Se

http://www.larouchepub.com/eiw/public/2008/2008_40-49/2008-42/pdf/46-55_4135.pdf

EIR: FDR's mission: Vores fremtid, som vi har evnen til at kende den

New Deal havde fundamentalt til hensigt at være et moderne udtryk for idealer, der blev fremsat for 150 år siden i Fortalen til De forenede Staters Forfatning, 'en mere perfekt union, retfærdighed, ro, det fælles forsvar, det almene vel og frihedens velsignelser for os selv og vor eftertid'. Roosevelt var fuldstændigt på det rene med, at Wall Street, finanssektoren og spekulanterne

var problemet. Som han sagde i sin berømte udtalelse i 1936-kampagnen: »De hader mig, og jeg byder deres had velkomment.«

Af Phil Rubinstein

29. maj 2015 – Historien er fuld af tilsyneladende tilfældigheder. Franklin Delano Roosevelt, USA's 33. præsident og den eneste præsident, der blev genvalgt til fire embedsperioder, døde den 12. april 1945 i Warm Springs, Georgia. Hans bisættelse og begravelse fandt sted i Washington, D.C., og i Hyde Park, N.Y., henholdsvis 14. og 15. april, nøjagtigt 70 år efter præsident Abraham Lincolns mord og død. USA's 16. præsident blev myrdet fem dage efter general Lees overgivelse ved Appomattox, der således i realiteten afsluttede Sydstaternes Oprørskrig. FDR døde mindre end en uge før sejren over nazismen i Anden Verdenskrig. I begge tilfælde blev de efterfulgt af mænd, der var, om ikke forrædere, så alt for snæversynede, for smålige til at videreføre missionen fra deres forgænger. På denne måde blev vores nations mission, i kølvandet på disse kriser med imperial ødelæggelse, truet, og trues endnu i dag.

Som det beskrives andetsteds i dette nummer af EIR, så var der, mens nyheden om FDR's død spredte sig, unge mænd, der stadig var i krig, og som spekulerede over, hvad fremtiden ville bringe for dem, deres familier, deres nation, eller for nogens vedkommende, menneskeheden.

I visse tilfælde vidste disse mænd, at denne fremtid var op til dem og deres forståelse af FDR's mission som præsident for USA – og endda af en intensivering af dette formål.

Et sådant tilfælde var den unge Lyndon LaRouche, der befandt sig på Burma-Kina-Indien-krigsskuepladsen, hvor næsten et halvt års krig stadig ventede forude. Han blev af sine

kammerater spurgt, hvad man kunne forvente, og han forstod da, hvad der forventedes af ham.

LaRouche afsluttede sin tjeneste i Indien netop, som landets kamp for uafhængighed blev udkæmpet. Indien var et land, der spillede en afgørende rolle i det, som han så som sin, og sit lands, mission.

Roosevelts opfattelse af disse formål er den kraft, der førte til, at denne nation sejrede over depressionen, over fascismen og til, ved krigens afslutning, at stå ved randen af, ikke alene at gøre en ende på Imperium, især Det britiske Imperium, men også at foretage et stort spring fremad mod opfyldelsen af Den amerikanske Revolution i form af en ny relation mellem uafhængige nationer, befriet fra kolonialisme til at udvikle deres egne evner for menneskelig kreativitet.

En genoplivelse af Hamiltons princip

Meget af det, der er blevet sagt eller skrevet om FDR, er i al sin banalitet ikke meget andet end sladder, eller rettere sagt bagtalelse. Han var ikke en smart politiker eller en pragmatisk manipulator af politik og folk, eller en blot og bar »førsteklasses natur«. Selv det sympatiske portræt af hans kamp mod polio rammer ikke pointen. Hans formål var ikke simpelthen at komme til at gå, eller at komme tilbage til politik, som den var; hans formål var at genoplive økonomien og de menneskelige værdier, og selve præsidentskabet, i traditionen efter Hamilton, som USA's kerneprincipper. Hans begreb om Det almene Vel, den glemte mand, blev intensiveret under hans præsidentskab, såvel som også hans opfattelse af disse formåls historiske betydning.

At hans økonomiske principper var lig med Hamiltons opfattelse af arbejdskraftens udvikling som grundlaget for kredit og værdi demonstreres i hans politik som New Yorks guvernør, der præcist bebudede New Deal med alderdomsforsorg og

arbejdsløshedsforsikring, så vel som også infrastruktur og elektrificering. Den samme anskuelse stod bag hans udnævnelse af Harry Hopkins til at stå for Works Progress Administration (WPA), og dernæst Låne- og Lejeloven. I begge tilfælde forkastede han de monetaristiske standarder, gennem hvilke briterne havde drevet verden til katastrofe.

Endnu mere afgørende er FDR's udtrykkelige bestemmelse af New Deal inden for rammerne af Fortalen til Forfatningen, der, som det for nyligt blev vist i Bob Ingrahams rapport, http://www.larouchepub.com/eiw/public/2015/2015_10-19/2015-19/pdf/03-41_4219.pdf

af Hamilton og hans allierede blev formuleret med det formål at udforme Forfatningen omkring Det almene Vel og »vor eftertid«. I indledningen til Bind 2 af hans Offentlige Papirer[1] skriver han:

New Deal havde fundamentalt til hensigt at være et moderne udtryk for idealer, der blev fremsat for 150 år siden i Fortalen til De forenede Staters Forfatning, 'en mere perfekt union, retfærdighed, ro, det fælles forsvar, det almene vel og frihedens velsignelser for os selv og vor eftertid'.

Roosevelt var fuldstændigt på det rene med, at Wall Street, finanssektoren og spekulanterne var problemet. Som han sagde i sin berømte udtalelse i 1936-kampagnen: »De hader mig, og jeg byder deres had velkomment.«

Det var FDR's genoplivelse af Hamilton, der gjorde USA til industriel leverandør for Storbritannien, USSR og andre, såvel som for selve USA. Fra Låne- og Lejeloven og til USA's indtræden i krigen var det den amerikanske industri og USA's evne til at udvikle sin arbejdskraft og sit militære personel, der leverede brændstof til vores afgørende rolle i sejren.

Skabelsen af en ny idé om menneskeheden

At vinde krigen var en mission, som FDR muliggjorde, men det var ikke præsidentskabets mission. Denne mission drejede sig om fremtiden: evnen til at skabe en verden, i hvilken disse krige ikke fandtes.

FDR, så vel som andre, som general MacArthur og general Eisenhower, så Anden Verdenskrigs hæslige natur – døden, brutaliteten, våbnenes voksende ødelæggelsesevne, galskaben – som en trussel mod menneskehedens eksistens. Samtidig betød løsningen på denne trussel et stort spring til en ny opfattelse af menneskeheden. FDR's præsidentielle mission var at skabe USA's præsidentskab til at være en leder for denne fremtid.

Blandt de klare signaler om dette, som i dag er lidet kendte, var hans voldsomme opposition til hans unaturlige allierede Winston Churchill i spørgsmålet om fortsættelsen af det britiske imperievælde. Indiens tilfælde understreger denne pointe. For FDR skulle krigen gøre en ende på den kolonialisme og imperiepolitik, der var krigens årsag. Vi kæmpede ikke for at bevare Imperiet. Indien skulle have sin uafhængighed, selv under krigen. Churchill fik apoplektiske anfald, da FDR kom med flere forslag til, hvordan denne uafhængighed skulle opnås. For FDR var uafhængighed aldrig adskilt fra økonomisk udvikling.

I tilfældet Kina erkendte Roosevelt dets potentielle storhed og dets forgangne storhed og insisterede på dets inklusion i de Fire Store. Briterne, i skikkelse af Churchill, sværtede kineserne og gik kun modstræbende med til at anerkende dem som en del af Alliancen, alt imens de ved enhver lejlighed underbød dem.

Og det var selvfølgelig Roosevelt, der trak Sovjetunionen ind i Dialogen mellem Nationerne, idet han fuldt ud var klar over, at dette var afgørende for at vinde krigen, og fremtiden. Churchill, Wall Street og sådanne som Lord Bertrand Russell ønskede, at USA skulle bruge atombomben til at tvinge russerne

til at kapitulere over for Vestens finansielle og politiske overherredømme. Det kunne der siges meget mere om.[2]

FDR's mission var at bruge præsidentskabet til at føre en dialog blandt uafhængige nationer, der kunne være i stand til at løse problemer ud fra et fælles grundlag om gensidig udvikling, med åben og fælles videnskab og teknologi. Han vidste, at dette var det eneste alternativ til selvdestruktion. Han havde selv vendt den ødelæggelse, der havde været anført af to rabiat anglofile, amerikanske præsidenter, der var tilhængere af konføderationen: Woodrow Wilson og Theodore Roosevelt. Slaveriets herredømme måtte afsluttes på globalt plan.

FDR kendte den enestående kapacitet, der lå i et præsidentskab efter Hamiltons principper. Han bekæmpede ikke alene Wall Street og lovgivningsmagten, samt delstatsrettighedernes maskering af den pro-britiske konføderation, men han brugte også præsidentskabet til at bestemme en fælles mission for en forenet nation.

I dag genopliver Lyndon LaRouche således det præsidentskab, der blev ødelagt af Bush-præsidenterne, Cheney og Obama, ved at påkalde den samme Alexander Hamilton, centreret omkring det samme New York, ud fra hvilket Roosevelt handlede. Nu findes der en bevægelse for udvikling, anført af Kina, Indien og Rusland, nøjagtigt, som Roosevelt havde set for sig; lande, hvis politik og idéer er blevet inspireret af Lyndon og Helga LaRouche og deres erkendelse af menneskehedens sande natur, som Roosevelt erkendte det i sin mission.

Vi er i færd med at bygge Verdenslandbroen; vi har netop nu brug for netop de relationer mellem nationer, som FDR havde forudset i sin vision for efterkrigstidens verden. Halvfjerds år senere kan vi udforske astrofysikken og bruge micro-fysikken; vi kan skabe fremtiden – det var hans mission.

Denne artikel forekommer første gang i Executive Intelligence Review (EIR) 29. maj 2015. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk.

[1] The Public Papers and Addresses of Franklin D. Roosevelt, Vol. 2

[2] Se: »FBI-Memo fra 1947: Churchill ville have USA til at kaste atombombe på Kreml«
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=2339>

Latinamerikanske Alicia Barcena fra FN: BRICS er alternativet til det ikke-imødekommende Bretton Woods System

Mandag, 1. juni 2015 – BRICS-perspektivet for global udvikling »er et alternativ til Bretton Woods-systemet«, sagde Alicia Barcena, chefsekretær for FN's Økonomiske Kommission for Latinamerika og Caribien (ECLAC) i dag under en tale ved et velbesøgt arrangement, sponsoreret af Inter-American Dialogue med hjemsted i Washington, D.C.

Fr. Barcena, der netop har været vært for et ECLAC-arrangement

den 25. maj i Santiago, Chile, hvor den kinesiske premierminister Li Keqiang var hovedtaler, svarede på et spørgsmål fra *Executive Intelligence Review* om Li Keqiangs ni dage lange rundrejse til fire nationer i regionen i sammenhæng med BRIKS' fantastiske paradigme for global udvikling, der fuldstændigt har overskygget det transatlantiske systems destruktive politik.

I sin egen velkomsttale til Li Keqiang under Santiago-arrangementet den 25. maj fremførte fr. Barcena, at »efterkrigstidens orden, der udsprang af Bretton Woods, reflekterer ikke længere den nye, økonomiske og politiske virkelighed«, især med hensyn til udviklingslandene. Hun pegede på Asiatisk-Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og BRIKS' Nye Udviklingsbank som initiativer, der »er en refleksion af en ny styrelse, der er vokset frem« og tilføjede, at »projektet, kendt som det Nye Land [sic – Det økonomiske Silkevejsbælte] og den Maritime Silkevej« er et projekt, som »vi i regionen iagttager med største interesse ... vi er vidne til en ny æra«, sagde hun.

I dagens begivenheder forklarede hun dette yderligere og understregede, at Kina »havde fortrængt USA« i Latinamerika og var indtrådt i det »vakuum«, som var blevet skabt af USA's manglende, produktive investeringer i regionen. Som resultat af den globale, økonomiske krise har regionens økonomier nået en »stilstand«, sagde Barcena, og USA's økonomiske genrejsning er »middelmådig«. Der er således stor usikkerhed i regionen, og initiativer som Trans-Pacific Partnership (TPP), der tilbydes som løsning, »har mange problemer«.

Det er i denne sammenhæng, at Li Keqiangs besøg fandt sted, sagde fr. Barcena. Idet hun aflivede en spørgers antydning af, at Kina blot er engageret i at hamstre råmaterialer, der fremkalder minder om det 19. århundredes britiske imperialisme, fastslog hun bestemt, at »en ægte forandring er ved at finde sted«, og den fremgangsmåde, som den kinesiske premierminister brugte ved sit besøg, »var helt anderledes end

tidligere tiders«.

Hun gentog som svar på *EIR's* spørgsmål, at BRIKS, med deres nye finansinstitutioner, »er alternativet til Bretton Woods-systemet«. Den internationale Valutafond har nægtet at gennemføre reformer, som udviklingslandene har krævet, og disse lande søger også alternativer til dollarens dominans, sagde hun. Vi er som region totalt afhængige af Federal Reserves beslutninger, og »sådan bør det ikke være«.

Barcena understregede vigtigheden af, at Kina er ved at oprette en afdeling af China Construction Bank i Santiago, der skal fungere som clearingbank for renminbi for at fremme dens anvendelse i hele regionen til finansiering af infrastrukturprojekter og andre udviklingsprojekter.

Læs også: *EIR: BRIKS i bevægelse for at skabe et nyt, internationalt samfund*

Foto: Den kinesiske premierminister Li Keqiang og Alicia Barcena, Chile, 25. maj 2015